

การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร

สารนิพนธ์
ของ
นางวิรงรอง เทพสุริยวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

372.6521044

0699ก

ร.3

การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร

บทคัดย่อ

ของ

นางวิรงรอง เทพสุริยวงศ์

๑ ๕ ส.ค. 2548

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2547

h 257781 ร.3

นางวิรรong เทพสุริยวงศ์. (2547). การใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์เตือนใจ เณลิมกิจ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 คน โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองให้เข้าร่วมโครงการฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ดำเนินการทดลองใช้ระยะเวลา 9 สัปดาห์ รวม 25 คาบ ๆ ละ 50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ แผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลอง แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร และแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent samples

ผลการวิจัย พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Wirongrong Tapsuriyawong. (2004). *The Application of Drama Activities to Improve Oral Communication Skills of Primary 5 Students*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project advisor : Ajarn Tuenjai Chalermkit.

The objective of this study was to investigate the improvement of Primary 5 students' ability in oral communication skills through drama activities.

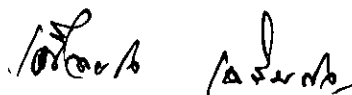
The sample consisted of 12 students studying in Primary 5 at Santitham Widhayakhom School, Yasothon province , in the second semester of the 2003 academic year. They volunteered to join the study with their parents' permission. The experiment lasted for 9 weeks in which 25 fifty-minute lessons were taught.

The instruments used were lesson plans, a pre-post speaking test, students' self-assessment form and students' learning log. The data were statistically analyzed by Mean, standard deviation, and t-test for Dependent samples.

The result of the study revealed that the oral communication ability of Primary 5 students at Santitham Widhayakhom school increased significantly at the .01 level after the experiment.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

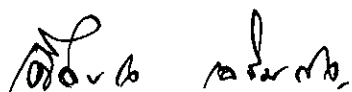
(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

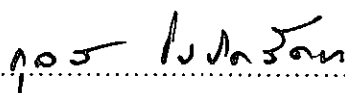
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพา เทพอัครพงศ์)

คณะกรรมการสอบ

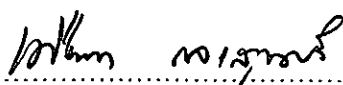
ประธาน

(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

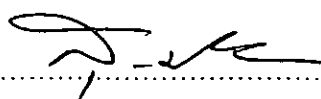
(อาจารย์ กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ เตือนดา เลาสุขศรี)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 14 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ดี เพราะความกรุณาของอาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ท่านกรุณาตรวจสอบ ชี้แนะ แนวการเขียน ปรับปรุงแก้ไขสารนิพนธ์และคอยให้กำลังใจจนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ขอขอบพระคุณอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ และอาจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ อาจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ผู้ให้ข้อคิดและแนวทางการเขียน ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้และแนวคิดซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้จัดการและคุณครูใหญ่โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อาจารย์กลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ฝ่ายวิชาการที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานวิจัย

ขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคมจำนวน 12 คน ที่เสียสละเวลาและให้ความร่วมมืออย่างดีตลอดระยะเวลาดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงเยาว์ กอสนาน รองศาสตราจารย์ ดร. สมสร วรษ์อยู่น้อย และอาจารย์ Tom Radzienda คณาจารย์ผู้ซึ่งมอบความรักและความรู้ที่ผู้วิจัยนำไปใช้ได้จริง ผู้วิจัยใคร่ขอแนะนำทางแห่งการอุทิศตนของท่านไปเป็นแนวทางในการสอนและเป็นกำลังใจในการทำงานสอนต่อไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศทุกคน ในความมีไมตรีจิตมิตรภาพ คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ทั้งนอกและในรั้วมหาวิทยาลัย

คุณค่าของสารนิพนธ์ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้เรียน ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณมารดา บิดา คณาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

วิรรong เทพสุริยวงศ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1 บทนำ.....	1
ที่มาของงานวิจัย.....	1
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
สมมติฐานในการวิจัย.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ.....	5
ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษา.....	5
ข้อแตกต่างระหว่างละครเวทีและละครในชั้นเรียนภาษา.....	6
การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา.....	7
กิจกรรมการละคร.....	8
ความหมายของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ.....	8
วัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษา.....	10
ประเภทกิจกรรมการละคร.....	10
ละครใบ้.....	10
บทบาทสมมติ.....	10
การแสดงสด.....	10
สถานการณ์จำลอง.....	11
บทละคร.....	11
เกมการละคร.....	11
กิจกรรมฝึกเตรียมความพร้อม.....	11
ประโยชน์ของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษา.....	12
การใช้กิจกรรมการละครจัดชั้นเรียนภาษา.....	14
ขั้นตอนการจัดชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร.....	14
ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมการละคร.....	14
ความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียน.....	18
งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียน.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	23
การกำหนดกลุ่มทดลอง.....	23
ระยะเวลาในการทดลอง.....	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	42
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	42
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สรุปผลการวิจัย.....	44
อภิปรายผล.....	44
ข้อเสนอแนะ.....	46
บรรณานุกรม.....	48
ภาคผนวก.....	50
ภาคผนวก ก.....	51
ภาคผนวก ข.....	57
ภาคผนวก ค.....	70
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	80

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงค่าความเชื่อมั่นในการให้คะแนนทั้งก่อนและหลังการทดลอง.....	33
2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง.....	34
3 แสดงค่าเฉลี่ยของผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1-6 โดยผู้เรียน.....	36
4 แสดงค่าเฉลี่ยของผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1-6 โดยผู้วิจัย.....	37
5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของผู้เรียนระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้ง	38
6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร.....	40
7 แสดงเนื้อหาทางภาษา ระยะเวลา 9 สัปดาห์.....	52

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพประกอบ 1 การพัฒนาด้านภาษา	8
2 ภาพประกอบ 2 การจัดโต๊ะและเก้าอี้ติดผนังห้อง.....	15
3 ภาพประกอบ 3 การจัดโต๊ะรูปเกือกม้าเฉพาะเก้าอี้.....	15
4 ภาพประกอบ 4 การจัดโต๊ะรูปวงกลม.....	16
5 ภาพประกอบ 5 จัดกลุ่มย่อย.....	16
6 ภาพประกอบ 6 จัดรูปเกือกม้าทั้งโต๊ะและเก้าอี้.....	17
7 ภาพประกอบ 7 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการประเมินด้านการพูดภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนทั้ง 6 ครั้งโดยผู้เรียนและผู้วิจัย.....	39

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาของงานวิจัย

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศโดยกระทรวงศึกษาธิการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่2 (ประถมศึกษาปีที่ 4-6) เรื่องของภาษากับความสัมพันธ์ชุมชนและโลกเพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ด้วยวิธีการและรูปแบบต่างๆ โดยสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารกับบุคคลภายในสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 15)

โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร ภายใต้มูลนิธิบาไฮแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดกลางที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตระหนักถึงความจำเป็นของการสื่อสารภาษาอังกฤษ เนื่องจากทางโรงเรียนมีอาสาสมัครชาวต่างประเทศและผู้มาเยี่ยมชมจากประเทศต่างๆ เดินทางมาดูงานของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนมีความประสงค์ที่จะให้นักเรียนสื่อสารได้ตามความจำเป็นและเน้นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นการสนองนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการอีกด้วย

จากการศึกษาข้อสอบภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ของโรงเรียนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539-2545 พบว่าข้อสอบเน้นเรื่องกฎไวยากรณ์ การเขียนและการอ่าน ส่วนการพูดก็จะทำการทดสอบโดยการอ่านบทสนทนา จึงเป็นการเน้นเพียงการอ่านออกเสียง และการฝึกในห้องเรียนก็มีลักษณะเดียวกัน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4-6 ไม่มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน เพื่อนำภาษาไปใช้นอกห้องเรียนได้ เป็นเหตุให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดคุยและไม่มั่นใจที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติ ทางโรงเรียนจึงมีนโยบายที่จะพัฒนาการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 อย่างจริงจัง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่าการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร(Drama Activities) เป็นวิธีหนึ่งที่ได้มีผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนภาษานำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สามารถพัฒนาการพูดของผู้เรียนได้โดยเรียกชื่อต่างๆกันไป เช่น drama, drama techniques, dramatization, creative drama, dramatic activities และ drama activities เป็นต้น ลักษณะของกิจกรรมเป็นการผสมผสานระหว่างกิจกรรมต่างๆ เช่นลินเซ่ (Linsay. 1974 : 55) จัดกิจกรรมโดยใช้ การแสดงละครใบ้ (Mime) บทบาทสมมติ (Role-play) และการแสดงสด (Improvisation) เมคเกรเกอร์ (McGregor. 1976:5) ใช้เกมการฝึกสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่ม การฝึกท่าทางและการเคลื่อนไหวและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวกับการละคร ทำให้ผู้เรียนทราบถึงความหมายของภาษา ใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ตลอดจนเป็นแรงจูงใจให้

ผู้เรียนร่วมกิจกรรม มีการนำเสนอกิจกรรมหลากหลายที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหา ผู้เรียนให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็นที่ต่างกันในกลุ่มซึ่งเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ในการสื่อสารอย่างแท้จริง

มาเลย์และดัฟ (Maley; & Duff.1994 : 7-14) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama activities) ไว้ว่า ประโยชน์ 3 ด้านที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนก็คือ ด้านภาษา ด้านบริบทและด้านแรงจูงใจ ด้านภาษา ผู้เรียนทราบถึงความเหมาะสมของการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ มีจุดประสงค์และเหตุผลในการสื่อสาร ด้านบริบท มีการจำลองสถานการณ์ บทบาทซึ่งช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึกในบทบาทที่ต่างกัน ทราบถึงการใช้ภาษาอย่างถูกต้องกับสถานะของผู้ฟัง ด้านแรงจูงใจ กิจกรรมที่ใช้กิจกรรมการละครทำให้นักเรียนต้องพูดคุยในกลุ่ม มีการเคลื่อนไหวร่างกายขณะพูด กิจกรรมมีความท้าทายเพราะไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่จะเกิดขึ้นในขณะที่ทำกิจกรรม นอกจากนี้ เวสเซิลส (Wessels.1987 : 13, 114) กล่าวว่า การสอนพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) ช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย เข้าใจ ใช้ภาษาในการตอบโต้ได้อย่างแคล่วคล่อง ช่วยให้ผู้เรียนทราบคำศัพท์ เรียนรู้ไวยากรณ์จากการปฏิบัติที่มีการผสมผสานบทบาทต่างๆในสถานการณ์นั้นๆ เพิ่มความรู้สึกมั่นใจให้กับผู้เรียนในเรื่องของความสามารถในการเรียนภาษา นอกจากนี้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) ยังสามารถตอบสนองวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Wessels. 1987 : 114) และวิธีการสอนโดยการตอบสนองด้วยท่าทาง (Dougill. 1987 : 6)

จากประโยชน์ของกิจกรรมการละครดังกล่าวผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละครช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการติดต่อสัมพันธ์กันทั้งด้านการสื่อสารแบบใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์การทำกิจกรรม สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้นอกห้องเรียนอย่างผู้ที่เข้าใจความหมายของภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้า ผลการใช้วิธีการสอนพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร (Drama Activities) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม

ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงผลของการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 12 คน ที่สมัครเข้าร่วมโครงการงานวิจัยโดยได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง เหตุที่ผู้วิจัยกำหนดจำนวน 12 คน เพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูลและเมื่อแบ่งออกเป็นสองกลุ่มแล้ว ภายในกลุ่มย่อยสามารถจับคู่หรือจับกลุ่ม 3 คนขณะทำกิจกรรมได้

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ทดลองยึดตามโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 ประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยใช้กิจกรรมการละคร

ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเวลา 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที จัดการเรียนการสอนนอกตารางเรียน ตั้งแต่เวลา 16.00 -16.50 น. รวมทั้งสิ้น 25 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการละคร (Drama Activities) หมายถึง กิจกรรมภาษาที่จัดเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ มีการกำหนดสถานการณ์และบทบาทเพื่อให้ผู้เรียนฝึกพูดพร้อมกับแสดงท่าทาง เช่น ใช้เกมการละครเพื่อส่งเสริมความมั่นใจ ฝึกการแสดงออกทางอารมณ์ สีหน้า และท่าทาง ใช้การอ่านบทละครเพื่อฝึกออกเสียงและฝึกระดับเสียงของภาษาพูด ใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้ผู้เรียนแสดงท่าทางขณะสื่อสารตามบทบาทที่ตนได้รับอย่างเข้าใจ ใช้ภาษาละครใบ้ ใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียนจินตนาการตามสถานการณ์ที่แตกต่างและพูดสื่อความตามความหมายของสถานการณ์นั้น รวมทั้งใช้ในการแสดงละครภาษาเพื่อแสดงการสื่อสารบนเวที โดยนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในการแสดงละครภาษา ซึ่งผู้เรียนร่วมกันเขียนบท ฝึกซ้อม และแสดงบนเวที

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละครมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการได้รับการจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามรายละเอียดด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 1.1 ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษา
 - 1.2 ข้อแตกต่างระหว่างละครเวทีและละครในชั้นเรียนภาษา
2. การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา
3. กิจกรรมการละคร
 - 3.1 ความหมายของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 3.2 วัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 3.3 ประเภทกิจกรรมการละคร
 - 3.3.1 ละครใบ้
 - 3.3.2 บทบาทสมมติ
 - 3.3.3 การแสดงสด
 - 3.3.4 สถานการณ์จำลอง
 - 3.3.5 บทละคร
 - 3.3.6 เกมการละคร
 - 3.3.7 กิจกรรมฝึกเตรียมความพร้อม
 - 3.4 ประโยชน์ของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ
4. การใช้กิจกรรมการละครในการจัดชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 4.1 ขั้นตอนการจัดชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร
 - 4.2 ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมการละคร
 - 4.3 ความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียน

1. การละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

1.1 ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษา

โดยทั่วไปการละคร หมายถึง การแสดงเพื่อให้เกิดความบันเทิง หรือสำเร็จอารมณ์ที่เป็นเรื่องราว โดยมากจะแสดงบนเวที หรือพื้นที่ที่จัดไว้ การละครตรงกับภาษาอังกฤษว่า Drama ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากภาษากรีกที่ว่า Draō (ตระโอ) หมายถึง I act I do (ฉันกระทำ ฉันแสดง) ละครมีบทบาทในชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ Aristotle กล่าวถึงบ่อเกิดของละครไว้ในหนังสือเรื่อง Poetic ใจความว่า ละครเกิดจากสัญชาตญาณการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถเหนือสัตว์โลกทั้งปวงและสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตได้ (สุมิตร เทพวงษ์. 2535 : 28)

เช็กสเปียร์กล่าวไว้ในบทละคร As You Like It ว่า โลกใบนี้คือเวทีใหญ่ มนุษย์ทุกคนคือนักแสดงบนเวทีนี้ (Wessels. 1987 : 7) จากคำกล่าวของเช็กสเปียร์ แสดงให้เห็นว่า ถ้าเปรียบโลกนี้ดังเวที เราทุกคนบนโลกนี้ล้วนเป็นนักแสดงทั้งสิ้น นักแสดงมีจำเป็นต้องเป็นกลุ่มบุคคลที่เรียนการแสดงและเปิดการแสดงอยู่บนเวทีที่จัดไว้เท่านั้น หากแต่เป็นมนุษย์ที่อยู่บนโลก เวสเซล (Wessels. 1987: 7) กล่าวเพิ่มเติมว่าในชีวิตประจำวันมนุษย์ต้องแสดงบทบาทตามสถานการณ์ต่างๆ มากมายทุกขณะในแต่ละวัน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติของการดำเนินชีวิต ปัจจุบันมีผู้เชี่ยวชาญและครูผู้สอนภาษาหลายท่านนำการละครมาใช้ในชั้นเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยจัดให้ผู้เรียนอยู่ในเหตุการณ์และสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด คำว่าละครในชั้นเรียนภาษาจึงเกิดขึ้น มีความหมายและจุดประสงค์ต่างจากละครทั่วไป ผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้ความหมายของการละครในชั้นเรียนภาษาที่แตกต่างกันดังนี้

การละคร เป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย มิใช่เพียงแต่เรียนภาษาแบบท่องตามตำรา (Krashen. 1981 : 33)

การละคร เป็นการปฏิบัติการที่มีการร่วมมือกันทางสังคมของชั้นเรียนภาษา มีการเจรจาข้อตกลงอย่างชัดเจนเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน ในการทำกิจกรรมต้องมีกฎเกณฑ์ ผู้เรียนทราบอย่างแน่ชัดว่าจะทำกิจกรรมอะไร จะบรรลุเงื่อนไขต่างๆ ได้อย่างไร เมื่อทราบแล้ว ผู้เรียนก็จะมุ่งมั่นที่จะร่วมทำกิจกรรมการละครด้วยกัน ทั้งนี้ต้องมีการระบุนเวลา สถานที่ และการแสดงอย่างชัดเจน ละครเป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพในการพัฒนาการพูดเพื่อสื่อสารของผู้เรียน กิจกรรมการละครจะจัดให้ผู้เรียนอยู่ในเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ภายในห้องเรียน ทราบกฎเกณฑ์ บทบาทและความสัมพันธ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกันในเหตุการณ์นั้นๆ (Byron. 1986 : 117)

การละคร เป็นเครื่องมือการสอนภาษาอย่างหนึ่งที่มีรูปแบบเฉพาะตัว เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาภาษา ในด้านการศึกษา การละครช่วยกระตุ้นความเป็นจริง พัฒนาการแสดงออกของแต่ละบุคคล เป็นข้อมูลเพื่อประกอบการตัดสินใจ ส่วนด้านการสอนภาษา การละครทำให้เกิดการทดลองใช้ภาษาหลายรูปแบบ (Dougill. 1987 : 4-5)

การละคร คือ การกระทำ ความเป็นอยู่ การละคร เป็นสิ่งปกติธรรมดา ที่มนุษย์จะต้องเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันเมื่อพวกเขาเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆที่ยุ่งยาก (Wessels. 1987 : 7)

การละคร คือการสื่อสารระหว่างกลุ่มคน เมื่อใดก็ตามที่ผู้เรียนทำกิจกรรมในรูปแบบบทสนทนาร่วมกันและสามารถสื่อถึงความหมายที่ตั้งใจไว้โดยปราศจากการท่องจำในแต่ละประโยค พวกเขากำลังใช้หลักการละคร (Via. 1994 : 110)

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การละครเป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีการเตรียมและระบุเหตุการณ์ สถานที่ เรื่องราวที่จะแสดง บทบาทของผู้แสดง เหตุการณ์ เวลาและสถานการณ์นั้นๆ ภายใต้เงื่อนไขข้อตกลงระหว่างผู้แสดงและผู้ชม การละครสามารถเกิดขึ้นได้ในสภาพการทั่วไปที่ไม่มีการระบุและเตรียมองค์ประกอบของสถานการณ์ที่กำหนด

1.2 ข้อแตกต่างระหว่างละครเวทีและละครในชั้นเรียนภาษา

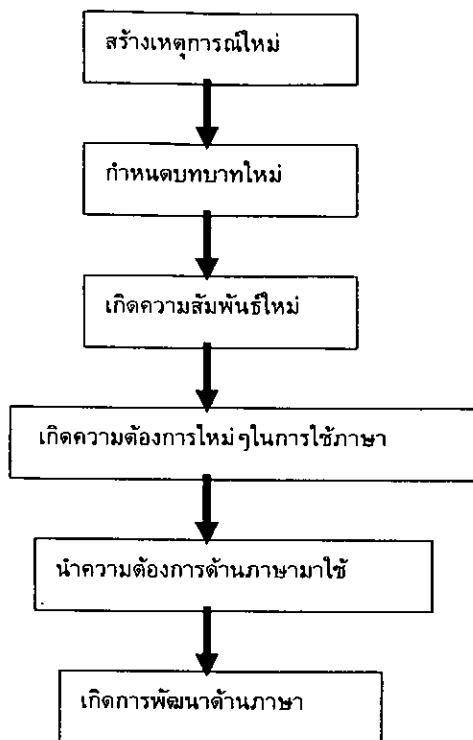
การแสดงส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นบนเวทีในโรงละคร เรียกว่าละครเวที ส่วนการละครในชั้นเรียนภาษานั้นไม่มีโรงละคร มีแค่ชั้นเรียน ดากิล (Dougill. 1987 : 1) ให้ความหมายของละครเวทีไว้ดังนี้ ละครเวทีเป็นรูปแบบการละครดั้งเดิมที่ผู้เรียนจะศึกษาบทและแสดงบทละครนั้น เขายกคำกล่าวของ เฮธคอต (Heathcote.1984:158) ที่เขียนแสดงความเห็นเรื่องความแตกต่างของการแสดงบนเวทีและการแสดงในชั้นเรียนภาษาไว้ว่า ในโรงละครทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวทีมีการวางแผน ชักซ้อม ดำเนินการเพื่อความเข้าใจและการรับรู้ของผู้ชม ในชั้นเรียนการดำเนินการต่างๆเกิดขึ้นเพื่อความเข้าใจและการรับรู้ของผู้เรียนหรือผู้ร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เวสเซลส (Wessels. 1987 : 8) ที่ว่า ละครเวทีจัดแสดงโดยมุ่งผล ประโยชน์ของผู้ชมทั้งสิ้น ส่วนละครในชั้นเรียนจัดเพื่อประโยชน์ของผู้เรียน อย่างไรก็ตามการแสดงทั้งสองแบบใช้เครื่องมือเหมือนกันนั่นคือการละคร ดากิลยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ละครเวทีเป็นรูปแบบการแสดงละครที่มีมาแต่ดั้งเดิม ผู้เรียนจะศึกษาและแสดงบทละครนั้นโดยมุ่งเน้นการตีความของบทละคร ในขณะที่ละครในชั้นเรียนภาษามุ่งเน้นที่ผู้ร่วมกิจกรรมและประสบการณ์ที่จะได้รับ แต่เมื่อมองในเรื่องของรูปแบบการแสดง ละครเวทีและละครในชั้นเรียนภาษาก็จัดอยู่ในกิจกรรมการละครทั้งสิ้น (Dougill. 1987 : 1) นอกจากนี้ เวีย (Via. 1994 : 110) ยังให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันและเพิ่มประเด็นขึ้นดังนี้ ละครเวทีคือการสื่อสารระหว่างมนุษย์เพื่อผลประโยชน์ของผู้อื่นรวมถึงการสร้างผลงานการละครด้วย ละครเวทีเป็นการสื่อความหมายท่ามกลางนักแสดง และระหว่างนักแสดงกับผู้ชม เวียแยกให้เห็นถึงการสื่อสารและการเปล่งเสียงเพื่อท่องจำไว้ว่า การท่องจำโดยขึ้นใจในแต่ละบรรทัดหรือการพูดปราศรัยโดยการท่องจำแล้วเปล่งเสียงออกมานั้นมิใช่การสื่อสาร

สรุปได้ว่าละครในชั้นเรียนภาษามุ่งเน้นการพัฒนาด้านการสื่อสารระหว่างผู้เรียนเพื่อผลประโยชน์โดยตรงของผู้เรียนหรือผู้ร่วมกิจกรรมจากการแสดง การสื่อสารและการรับสาร ส่วนละครเวทีมุ่งเน้นที่ผู้ชมในการรับรู้และได้ประโยชน์จากการแสดงเรื่องราวโดยผ่านนักแสดง

2. การละครกับการพัฒนาการเรียนรู้ภาษา

การละครส่งเสริมการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร เวสเซลส (Wessels. 1987 : 7-8) กล่าวถึงองค์ประกอบในการพัฒนาการเรียนรู้โดยทั่วไปว่า ผู้เรียนต้องรับรู้ถึงองค์ประกอบในการเรียนรู้ทั้ง 6 ซึ่งประกอบไปด้วย สถานการณ์ ปัญหา วิธีแก้ปัญหา ประสบการณ์ อารมณ์ และการลงมือปฏิบัติ องค์ประกอบดังกล่าวทำให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ได้ทั้งเนื้อหาในการสอนและการนำเนื้อหานั้นไปใช้ องค์ประกอบเหล่านี้มีอยู่ในกิจกรรมการละคร

ไบรอน (Byron. 1986 : 116-117) และ เวสเซลส (Wessels. 1987 : 8) มีความเห็นตรงกันเรื่องการพัฒนาภาษาโดยใช้กิจกรรมการละครว่า การละครเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาษา เป็นกลวิธี (technique) ที่สามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะทางภาษาได้ บทบาทของละครทำให้ผู้เรียนพูด เน้นความสำคัญที่บทบาทของผู้เรียนในฐานะเป็นผู้ร่วมลงมือปฏิบัติเอง (Active Participant) พร้อมปรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันให้เป็นเหตุการณ์ใหม่ที่สร้างขึ้น บทบาทใหม่ที่จัดไว้ เกิดความสัมพันธ์ใหม่ในโลกของการสมมติ และเกิดความต้องการด้านภาษาที่แตกต่างกับชั้นเรียนภาษาโดยทั่วไป ดังนั้นความเป็นไปได้ที่จะใช้ภาษาและการพัฒนาก็เกิดขึ้น เริ่มจากเหตุการณ์ใหม่ๆทำให้เกิดบทบาทใหม่ เกิดความสัมพันธ์ของผู้เรียนขณะร่วมกิจกรรม เกิดความต้องการในการใช้ภาษาและการนำไปใช้ ดังที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 1 ต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 การพัฒนาด้านภาษา

ที่มา: Byron Ken. (1986). *Drama In The English Classroom* p. 116.

สามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทของเหตุการณ์ที่กำหนด เกิดความสัมพันธ์ใหม่เป็นเหตุให้เกิดความต้องการที่จะใช้ภาษา เมื่อผู้สอนสามารถมองเห็นภาพตลอดแนวของการเกิดการพัฒนาภาษาแล้ว ผู้สอนย่อมตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างเหตุการณ์ใหม่ๆในแต่ละกิจกรรมซึ่งสามารถสร้างสถานการณ์ที่หลากหลายในกิจกรรมการละคร

3. กิจกรรมการละคร

3.1 ความหมายของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

คำว่า กิจกรรมการละคร มีผู้เรียกกันหลายชื่อและบางครั้งก็ใช้ปะปนกันเช่น creative drama, informal drama, creative play acting, developmental drama, educational drama และ improvisational drama (Heinig. 1981 : 4) นอกจากนี้จากการศึกษาดำรหลายเล่มผู้วิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านการละครและภาษายังใช้ชื่อแตกต่างจากข้างต้นอีกดังนี้คือ drama, dramatic activities หรือ drama activities, drama technique หรือ dramatic technique

ถึงแม้ว่าคำนี้มีผู้เรียกชื่อต่างกันดังกล่าว แต่ความหมายของกิจกรรมก็มีส่วนคล้ายคลึงกันดังต่อไปนี้

กิจกรรมการละคร หมายถึง กิจกรรมหลากหลายที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้บุคลิกลักษณะส่วนตัวที่จะสร้างสรรค์องค์ประกอบของภาษาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียน กิจกรรมเหล่านี้นำมาซึ่งความสามารถโดยธรรมชาติของแต่ละบุคคลที่จะเลียนแบบ ลอกเลียนและแสดงออกโดยผ่านการวางลีลาท่าทางและความจำ นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังดึงความสามารถของผู้เรียนในการใช้จินตนาการ ความทรงจำและศักยภาพที่จะนำประสบการณ์ต่างๆในอดีตมาประกอบเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิตได้ (Maley; & Duff. 1994 : 1)

เหตุที่เราเรียกกิจกรรมต่างๆเหล่านี้ว่าเป็นละครก็เพราะเน้นกิจกรรมที่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนโดยทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงสิ่งที่ไม่สามารถคาดเดาได้เมื่ออยู่ท่ามกลางผู้คนธรรมชาติของละครคือข้อขัดแย้ง ไม่สามารถคาดเดาได้ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการใช้ภาษาและ ผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวที่จะเผชิญกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น (Dougill. 1987 : 17) ระหว่างที่ร่วมกิจกรรมการละคร ผู้เรียนแต่ละคนจะแสดงให้เห็นถึงชีวิตที่แตกต่างกันและประสบการณ์ที่ต่างกันในห้องเรียนซึ่งผู้เรียนต้องดึงออกมาใช้ในขณะที่ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น (Maley; & Duff. 1994 : 6)

ดากิล (Dougill. 1987 : 17)ให้ความหมายและตัวอย่างของกิจกรรมการละครว่า เป็นกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ที่มีการจัดการกับวิกฤตการณ์และแสดงวิธีการเหล่านี้หน้าชั้นเรียน ผู้เรียนสามารถอธิบายหรือบอกวิธีการต่างๆให้ผู้ร่วมกิจกรรมหรือคู่สนทนาทำได้ นอกจากนี้กิจกรรมการละครยังรวมถึง การแสดงบทบาทสมมติ การใช้สถานการณ์จำลอง การใช้เกมการละครและกิจกรรมอื่นๆอีกมากที่มีการแสดงมาเกี่ยวข้อง กิจกรรมการแสดงต่างๆเหล่านี้ บางตำราเรียกว่า การแสดง การละคร เกมการละคร หรือการละครแบบไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ นอร์แมน (Bruce. 1988 : 2 ; editing Norman. 1981 : 50) กล่าวว่ากิจกรรมการละครยังเป็นหนทางที่จะเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสังคม ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและรู้สึกได้ถึงความเป็นสากลของสังคม เข้าใจความเป็นไปของสังคม และรูปแบบของอารยธรรม เวสเซลส (Wessels. 1987 : 27) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ใหญ่ 2 ข้อ ของกิจกรรมการละครคือ ลดความรู้สึกต่อต้านการเรียนภาษาของผู้เรียนและสร้างความต้องการของผู้เรียนที่จะพูดภาษา

จากความหมายที่คล้ายคลึงกันของกิจกรรมการละครดังที่กล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า กิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะการฝึกพูดเพื่อการสื่อสารเพราะกิจกรรมการละครมุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดจากเหตุการณ์ที่จำลองขึ้นได้ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกโดยผ่านการวางลีลาท่าทางและการพูดในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ช่วยลดความรู้สึกต่อต้านการเรียนภาษาของผู้เรียนและสร้างความต้องการที่จะพูดภาษา

3.2 วัตถุประสงค์ของการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

เวสเซล (Wessels. 1987 : 28) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการนำกิจกรรมการละครมาใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

3.2.1 เพื่อลดความรู้สึกต่อต้านการเรียนภาษา

ผู้เรียนรู้สึกถึงความสนุกสนานในการเรียนและตระหนักถึงภาษาที่ใช้ได้จริง ความยากง่ายตรงกับระดับความสามารถของผู้เรียน ปริมาณของการทำงานที่ผู้สอนให้ทำ ตลอดจนความเป็นไปได้ของสถานการณ์ที่ปรากฏในกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมเข้ากับชีวิตจริงได้

3.2.2 สร้างความต้องการที่จะพูดภาษา

กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเป็นไปได้ในการใช้ภาษาโดยย้าให้ผู้เรียนหาวิธีแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนดด้วยตัวเอง โดยมีผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลืออยู่ห่างๆ กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนที่รู้สึกอาย เรียนอ่อนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในกลุ่มมากขึ้น สร้างความมั่นใจโดยไม่มีความตึงเครียด ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเมื่อเสนอความคิดเห็น

3.3 ประเภทกิจกรรมการละคร

ดากิล (Dougill. 1987 : 9-24) แบ่งกิจกรรมการละครออกเป็น 7 ประเภทดังนี้

3.3.1 ละครใบ้ (Mime)

เป็นการบอกเล่าความคิดหรือเนื้อเรื่องต่างๆผ่านท่าทาง การเคลื่อนไหวและการแสดงออกของร่างกาย โดยที่ไม่มีภาษาพูดมาเกี่ยวข้อง กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนแสดงต่อหน้าผู้ชมได้อย่าง ราบรื่นไม่เขินอายหรือกังวลในเรื่องของภาษา

3.3.2 บทบาทสมมติ (Role-play)

เป็นการแสดงตามบทบาทที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ผู้เรียนแสดงบทบาทของตัวละครในเรื่องที่ให้มา (สมิตร เทพวงษ์. 2536 : 42) ผู้เรียนสวมบทบาทอย่างสมจริงตามบัตบทบาทที่ผู้สอนเตรียมไว้ (นิตยา ประพฤติกิจ. 2526 : 55) การแสดงบทบาทสมมตินับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของละคร นักทฤษฎีหลายท่านเห็นว่าบทบาทสมมติเกี่ยวเนื่องกับพฤติกรรมของมนุษย์ไม่ว่าจะอยู่ในเกมที่เด็กเล่นหรือว่าจะเป็นบทบาทที่ผู้ใหญ่ดำรงชีวิตประจำวัน การแสดงบทบาทสมมติช่วยให้ใช้ภาษาที่ต่างกัน สถานการณ์ที่ต่างกัน

3.3.3 การแสดงสด (Improvisation)

เน้นการแสดงออกปฏิกิริยากลางเวทีซึ่งไม่ได้ซ้อมมาก่อน ไม่มีในบทหรือเป็นการแสดงออกต่อเหตุการณ์ที่ไม่คาดว่าจะเป็นเกิดขึ้น ไม่ได้เตรียมการกระทำของกิริยานั้นๆมาก่อน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ผู้แสดงแต่งบทสนทนาเอง มักแสดงเป็นกลุ่ม 5-6 คน (สมิตร เทพวงษ์. 2536 : 43) โฮลเดน (Holden. 1981 : 10) ให้ความเห็นว่า การแสดงสดคือการแสดงบทบาทสมมติขั้นสูงที่พัฒนามาจากบทบาทสมมติอย่างง่าย มีการควบคุมน้อยกว่า ผู้เรียนต้องตีความจากบัตเรื่องเพื่อคิดสร้างตัวละคร

3.3.4 สถานการณ์จำลอง (Simulation)

ผู้เรียนทำกิจกรรมจากหัวข้อที่กำหนดไว้ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตจริง ผู้ร่วมกิจกรรมต้องร่วมแสดงตามเหตุการณ์และหัวข้อที่กำหนดไว้ โฮลเดน (Holden. 1981 : 10-11) กล่าวเสริมว่า สถานการณ์จำลองจัดเป็นกิจกรรมแก้ปัญหา มีการอภิปรายปัญหาที่ผู้สอนเตรียมขึ้นโดยปรากฏในรูปแบบต่างๆ เช่น แผนที่ แผนที่ แผนผัง เทปสัมภาษณ์ ข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ผู้เรียนได้รับบรรยากาศที่บรรจุข้อมูลที่จำเป็นในปัญหานั้น มักแสดงอยู่กับที่

3.3.5 บทละคร (Scripts)

บทละครในรูปแบบภาษาพูด ส่วนใหญ่จึงใช้กิจกรรมนี้กับละครเวที ก่อนขึ้นเวทีจะมีการแจกจ่ายบทละครเพื่ออ่าน หลังจากนั้นจึงขอความคิดเห็นในกลุ่มก่อนซ้อม รูปแบบการเขียนจะใช้สัญลักษณ์เพื่อแสดงถึงภาษาพูดอย่างเป็นธรรมชาติ มีการแบ่งประโยคเป็นหน่วยเล็กๆ ใช้รูปแบบเหมือนกับภาษาพูดจริงซึ่งต่างกับรูปแบบบทสนทนาในหนังสือเรียนภาษาทั่วไป

3.3.6 เกมการละคร (Games)

เกมการละครต้องมีการปฏิบัติและการเคลื่อนไหวไปรอบๆ ห้องเพื่อสื่อสารกับเพื่อนในห้องให้มากที่สุด มีการสัมผัสและต้องตัวกันบ้าง ฝึกการใช้จินตนาการ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและรับรู้อารมณ์ไปพร้อมๆ กัน มีการแสดงออกทางอารมณ์ และแสดงความสามารถทางภาษาขณะทำกิจกรรม เวสเซลส์ (Wessels. 1987 : 29-30) กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเกมการละครกับเกมทั่วไปดังนี้

3.3.6.1 เกมการละครเป็นการแสดงที่ไม่มีการแข่งขัน ไม่มีผู้ชนะ

3.3.6.2 เกมการละครได้ทั้งการรับรู้และการเรียนรู้ภาษา มิใช่เพียงเพื่อรับรู้การจำรูปแบบของโครงสร้างทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว

3.3.6.3 เกมการละครมีการแสดงออกทางอารมณ์ การออกเสียง สีหน้า และท่าทาง เพื่อฝึกฝนจินตนาการ

3.3.7 กิจกรรมเตรียมความพร้อม (Warm-up exercises)

เป็นกิจกรรมที่ใช้หลักจิตวิทยาเตรียมความพร้อมของร่างกายใช้ในช่วงเริ่มชั้นเรียน จุดประสงค์ของกิจกรรมคือ เพื่อก่อให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ช่วยให้ผู้เรียนมีใจมุ่งมั่นที่จะร่วมมือกันในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนมีส่วนร่วมที่จะทำให้บรรยากาศในการสนทนาเกิดขึ้น กิจกรรมเตรียมความพร้อมสามารถใช้เพื่อจุดประสงค์ 3 ประการ ดังนี้

3.3.7.1 เพื่อการแนะนำตนเอง (Introduce oneself)

3.3.7.2 เพื่อเตรียมการพูดและการออกเสียง (Verbal and vocal warm-up exercises)

3.3.7.3 เพื่อสร้างความไวใจและมีความละเอียดอ่อนต่อความรู้สึกของคนรอบข้าง (Trust and sensitivity exercises)

จะเห็นได้ว่าการจัดการละครมีหลายรูปแบบ มีวิธีการจัดแตกต่างกันตามจุดประสงค์ของชั้นเรียน สิ่งที่มีความคล้ายคลึงกันก็คือมีเป้าหมายเพื่อฝึกการพูดเหมือนกัน มีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศในด้านจิตวิทยา ทำให้เกิดการผ่อนคลาย เกิดความรู้สึกที่ดี ส่งเสริมให้มีการเคลื่อนไหว เกิดจินตนาการและการควบคุมตนเอง

3.4 ประโยชน์ของกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

มาเลย์และดัฟ (Maley; & Duff. 1994 : 6-14) กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการละครต่อผู้เรียนดังนี้

3.4.1 ด้านภาษา

ผู้เรียนทราบความหมายของภาษาตามสถานการณ์ ผู้เรียนพูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ (Singh . 2000 : 81) กิจกรรมการละครช่วยส่งเสริมและฝึกภาษาของผู้เรียน (McIntyre. 2002 : Online) ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างมีความหมาย และตอบโต้ได้อย่างคล่องแคล่ว เข้าใจการออกเสียง เรียนรู้ศัพท์ใหม่และกฎไวยากรณ์ใหม่ (Wessels. 1987 : 13) และมีจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย เกิดความระวังในการใช้ภาษา (Dougill. 1987 : 7) ใช้ภาษาสื่อสารโดยไม่คำนึงถึงความสำคัญของรูปแบบไวยากรณ์เป็นอันดับแรก และสูตรความคิดที่ว่า คำศัพท์บวกกับไวยากรณ์เท่ากับภาษา จะไม่เป็นที่ยอมรับอีกต่อไป (Via. 1973 : 113)

3.4.2 ด้านองค์ประกอบของเหตุการณ์

กิจกรรมการละครสามารถทำให้ผู้เรียนก้าวเข้าสู่โลกของจินตนาการได้ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกถึงบรรยากาศในเหตุการณ์นั้นๆ องค์ประกอบของเหตุการณ์ประกอบด้วย

3.4.2.1 การเตรียมการและจัดจำลองสถานการณ์ที่หลากหลาย เป็นกิจกรรมที่มีเหตุการณ์และเรื่องราวสมจริงตามเรื่องที่กำหนด (Byron. 1986 : 125)

3.4.2.2 บทบาทและสถานภาพ ผู้เรียนทราบถึงบทบาทและสถานะที่ต่างกันของผู้สนทนา แสดงท่าที่ อากัปกริยาในการสื่อสาร (Sigh. 2000 : 73) ทราบการวางท่าทาง กริยามารยาทในการโต้ตอบ (Wessels. 1987 : 13)

3.4.2.3 อารมณ์ ทศนคติและความรู้สึก ผู้เรียนมีโอกาสแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นส่วนตัว (Byron. 1986 : 133) มีอิสระในทางความคิด (Sigh. 2000 : 81) หากผู้เรียนไม่สามารถแสดงความรู้สึกของตนเองออกมาได้ กิจกรรมการพูดก็จะไม่มีความหมาย (Via. 1994: 113)

3.4.2.4 บอกเล่าถึงความรู้สึก แลกเปลี่ยนความรู้ ความเห็น เล่าเรื่องราวให้กับผู้รับสารหรือผู้ฟังได้อย่างมีความหมาย

3.4.3 ด้านแรงจูงใจ

การใช้กิจกรรมการละครช่วยลดอุปสรรคในการเรียนภาษา ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และกระตุ้นจินตนาการของผู้เรียน เมคอินไต (McIntyre. 2002 : Online) กล่าวว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนต้องพูดคุยกันในกลุ่ม มีการเคลื่อนไหวร่างกายขณะที่พูดโดยไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ในขณะทำกิจกรรม นับว่าเป็นแรงดึงดูดใจและทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน

นอกจากนี้ ดากิล (Dougill. 1987 : 3-4) กล่าวเพิ่มเติมจากมาแล้วและดัดแปลงถึงประโยชน์ของกิจกรรมการละครอีก 2 ด้านว่า กิจกรรมการละครยังสามารถพัฒนาผู้เรียนในด้านสังคมและด้านสติปัญญาของผู้เรียนดังนี้คือ

3.4.4 การพัฒนาด้านสังคม

กิจกรรมการละครต้องการความร่วมมือร่วมใจของผู้ร่วมกิจกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรมนั้นๆ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันในกลุ่ม

3.4.5 ด้านสติปัญญา

กิจกรรมการละครเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนตั้งประสบการณ์เดิมออกมาและเรียนรู้จากประสบการณ์ใหม่เช่น เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติซึ่งมีผลดีกว่าการเรียนรู้โดยการท่องจำจากตำรา ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความเป็นจริงและหาทางแก้ปัญหาท่ามกลางสถานการณ์ที่ย่ำแย่ เป็นการพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนเมื่อต้องช่วยกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม

ไบรอน (Byron. 1986 : 133-134) กล่าวเพิ่มเติมถึงประโยชน์ของกิจกรรมการละครไว้ว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนำมาใช้ภาษาได้อย่างมีจุดประสงค์กว่าในห้องเรียนภาษาทั่วไป โดยปกติห้องเรียนภาษาทั่วไปดูเหมือนว่าภาษาที่ใช้จะมุ่งเน้นไปที่ผู้พูดหรือผู้ฟังเพื่อให้ข้อมูล แต่ในห้องเรียนภาษาที่ใช้กิจกรรมการละครนอกจากจะใช้ภาษาเพื่อให้ข้อมูลแล้วผู้เรียนยังมีโอกาสที่จะแสดงออกถึงความคิด ความรู้สึกและความเห็นส่วนตัวขณะทำกิจกรรมให้ความสำคัญของอาภัพกิจของผู้นั้น ในด้านของสังคม ชั้นเรียนโดยทั่วไปผู้เรียนจะรับรู้และสนใจในเรื่องสังคมวัตถุเท่านั้น ในขณะที่ชั้นเรียนที่ใช้กิจกรรม การแสดงทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความจำเป็นมนุษย์และความสำคัญของสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่ เพราะกิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่จัดเตรียมเหตุการณ์ สถานการณ์ มีการจัดบทบาทอย่างสมจริงสมจังกับเรื่องราวใหม่ๆ กับบทบาทใหม่ที่กำหนด มีความสัมพันธ์ใหม่ๆเกิดขึ้น สามารถทำให้เกิดความต้องการการใช้ภาษา ความเข้าใจในความหมายของภาษาในรูปแบบที่ต่างกันออกไปตามสถานการณ์จึงเกิดการพัฒนาการใช้ภาษาในตัวผู้เรียน

กิจกรรมการละครมีประโยชน์ต่อผู้เรียนหลายด้าน เช่น ด้านร่างกายจิตใจและสติปัญญา ที่จะพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ ผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมหลากหลายที่เหมาะสมกับชั้นเรียนของตนเพื่อประโยชน์ของผู้เรียนให้มากที่สุดและทำให้ชั้นเรียนมีชีวิตชีวาใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากขึ้น

4. การใช้กิจกรรมการละครในการจัดชั้นเรียนภาษาต่างประเทศ

เมื่อผู้สอนเลือกกิจกรรมการละครที่จะใช้ในชั้นเรียนแล้ว สิ่งที่ต้องคำนึงถึงต่อไปคือ

4.1 ขั้นตอนการจัดชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร

เวสเซลส์ (Wessels. 1987 : 75) กล่าวถึงขั้นตอนและการจัดแบ่งเวลาสำหรับการจัดชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครมี 4 ขั้นตอนดังนี้

4.1.1 กิจกรรมเตรียมความพร้อม	5 นาที
4.1.2 การอธิบายถึงกิจกรรมหลัก	5 นาที
4.1.3 กิจกรรมหลัก	30-45 นาที
4.1.4 การแสดงความคิดเห็น	10-30 นาที

4.2 ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมการละคร

เวสเซลส์ (Wessels. 1987 : 20-24) และผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมการละครหลายท่านได้แนะนำข้อที่ควรคำนึงขณะจัดชั้นเรียนดังนี้

4.2.1 บทบาทของครูผู้สอน

ผู้สอนสวมบทบาทผู้กำกับการแสดงและผู้แนะนำ บทบาทในฐานะของผู้สอน ผู้สอนต้องเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับผู้เรียนได้ ควรสังเกตอยู่ห่าง ๆ พร้อมให้คำแนะนำ ผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมที่ตนถนัดและมีความมั่นใจที่จะจัดกิจกรรม ผู้เรียนจึงจะรู้สึกถึงความมั่นใจและเป็นกันเอง มีความสนุกสนานในการทำกิจกรรม

4.2.2 บทบาทของผู้เรียน

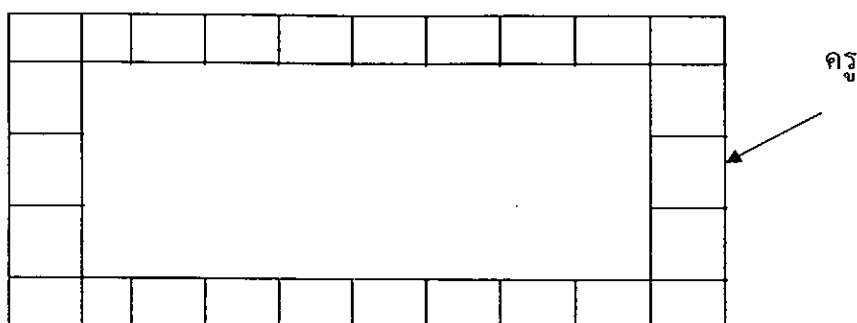
กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในห้องเรียนเนื่องจากผู้เรียนต้องเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและร่วมมือกันในกลุ่มจึงจะบรรลุเป้าหมายของกิจกรรม ผู้เรียนควรตระหนักถึงความสามารถของตนเองในการเรียนรู้จากเพื่อนในกลุ่มและจากตนเอง เมื่อผู้เรียนต้องการข้อมูลเพิ่มเติมที่กำลังทำกิจกรรม ผู้เรียนควรค้นคว้าด้วยตัวเองจากหนังสือหรือพจนานุกรมก่อนที่จะถามผู้สอน

4.2.3 ความสัมพันธ์ในกลุ่ม

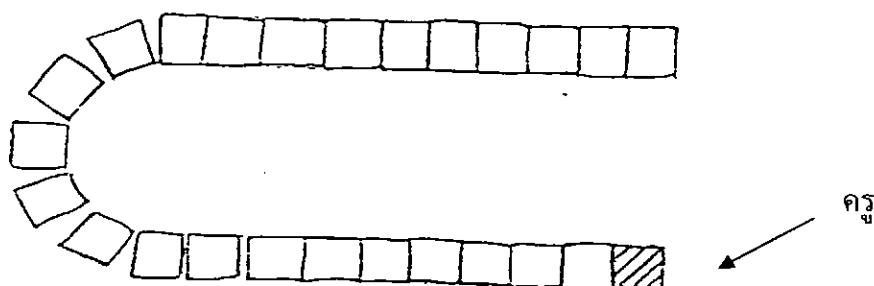
ผู้เรียนมีความสุขในการที่จะทำงานกลุ่มหรือ งานคู่ร่วมกัน ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะยอมรับและไว้วางใจซึ่งกันและกันโดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น กิจกรรมเกมการละคร รวมถึงการจัดห้องเรียนให้อยู่ในบรรยากาศที่เป็นกันเอง

4.2.4 สิ่งของต่างๆรอบห้อง

การจัดพื้นที่สำหรับกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวควรปรับเปลี่ยนรูปแบบของการจัดโต๊ะจากแบบเดิมที่มีโต๊ะผู้สอนอยู่หน้าห้องมาเป็นการจัดโต๊ะสำหรับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนดังตัวอย่างต่อไปนี้

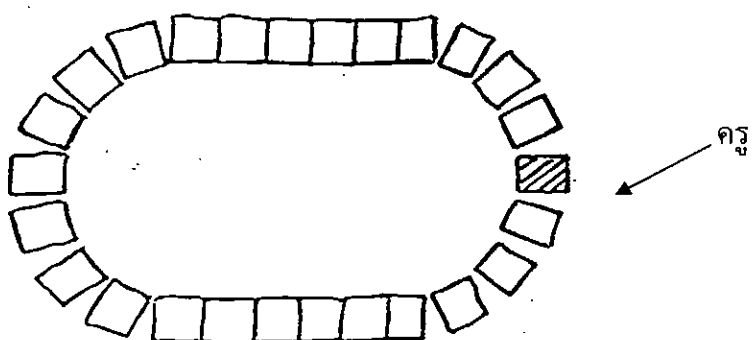

ภาพประกอบ 2 การจัดโต๊ะและเก้าอี้ติดผนังห้อง เหลือพื้นที่ตรงกลาง เหมาะสำหรับเกม ละครใบ้ และการแสดง ละคร

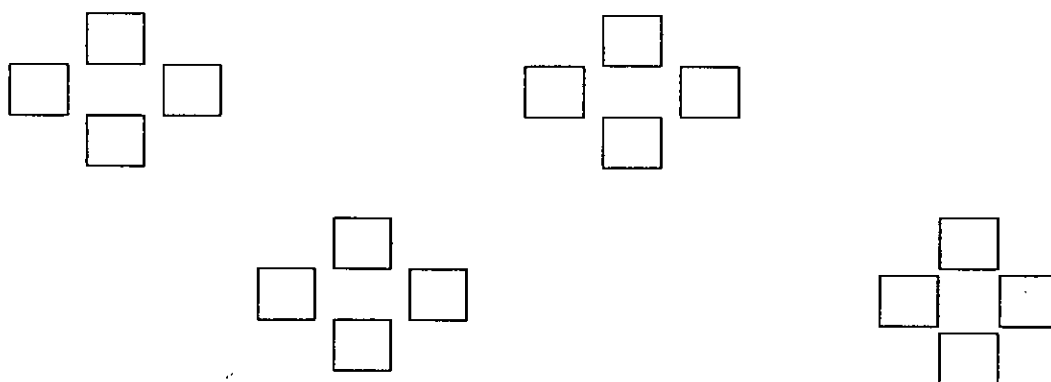

ภาพประกอบ 3 การจัดโต๊ะรูปเกือกม้า เฉพาะเก้าอี้ เหมาะสำหรับการแสดงความคิดเห็นแล้วต่อด้วยการแสดงเป็นคู่ เป็นกลุ่ม การแสดงเดี่ยว การแสดงบทบาทสมมติ

ที่มา : Wessels Charlyn. (1987). *Drama*. p. 22-23

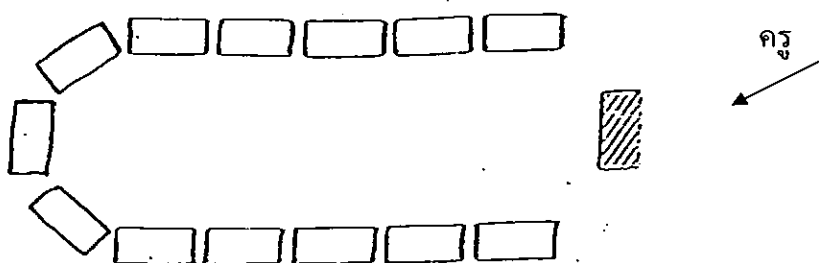

ภาพประกอบ 4 การจัดโต๊ะรูปวงกลม จัดเฉพาะเก้าอี้ เหมาะสำหรับเกม สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์

ภาพประกอบ 5 การจัดกลุ่มย่อย สำหรับกิจกรรมกลุ่ม

ที่มา : Wessels Charlyn. (1987). *Drama*. p. 22-23

ภาพประกอบ 6 การจัดรูปเกือกม้าพร้อมโต๊ะและเก้าอี้ เหมาะกับกิจกรรมทุกประเภทรวมถึงการอ่านและเขียน

ที่มา : Wessels Charlyn. (1987). *Drama*. p. 22-23

การเลือกรูปแบบการจัดชั้นเรียนในแต่ละครั้ง ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้สอนจะใช้ในชั่วโมงนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงพื้นที่ในการเคลื่อนไหวของผู้เรียนทั้งชั้น ถ้ากิจกรรมนั้นเน้นการเคลื่อนไหวของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ การเปลี่ยนรูปแบบการจัดชั้นเรียนช่วยให้ชั้นเรียนน่าสนใจยิ่งขึ้น

4.2.5 การเตรียมความพร้อมก่อนเรียน

การเลือกกิจกรรมความพร้อมที่จะนำมาใช้นั้นขึ้นอยู่กับบทเรียนที่จะสอน เช่น ถ้าจะสอนเรื่องการออกเสียง ควรใช้กิจกรรมเตรียมความพร้อม เช่น เพลง ที่สัมพันธ์กับการออกเสียง

4.2.6 แจ้งเป้าหมายที่ชัดเจน

ผู้เรียนต้องทราบเป้าหมายของการทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อจัดวางแผนงานและดำเนินการที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สิ่งสำคัญยิ่งก็คือผู้เรียนต้องเข้าใจตรงกันว่าพวกเขาต้องทำอะไรจากสิ่งที่ผู้สอนเตรียมมาให้ ผู้สอนควรตรวจสอบความเข้าใจอีกครั้งก่อนทำกิจกรรมโดยการถามคำถามหรือให้ผู้เรียนทวนถึงวิธีทำกิจกรรม (Dougill. 1987 : 29)

4.2.7 ความเป็นผู้นำของผู้เรียน

การมีผู้นำในกลุ่มช่วยกระตุ้นเตือนให้เพื่อนในกลุ่มรู้หน้าที่และมีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้เพื่อประโยชน์ของตนเอง

4.2.8 ใช้ความร่วมมือของผู้เรียนให้มากที่สุด

การกระจายกลุ่มผู้เรียนที่มั่นใจให้ปะปนในกลุ่มของผู้เรียนที่ขาดความมั่นใจทำให้เกิดความร่วมมือขึ้นในกลุ่ม เพิ่มความมีชีวิตชีวาของกิจกรรม ผู้สอนควรจับคู่ผู้เรียนที่มั่นใจทำกิจกรรมคู่ร่วมกับผู้เรียนที่ไม่มั่นใจ (Wessels.1987 :20-24)

4.2.9 แสดงความคิดเห็นในแง่บวก

กิจกรรมการละครเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ ผู้สอนต้องระวังการแสดงความเห็นในแง่ลบเพราะมีผลอย่างร้ายแรงต่อความรู้สึกของผู้เรียน ผู้สอนควรมองในเรื่องที่น่าชื่นชมเพื่อสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน (Dougill. 1987 : 33)

4.2.10 หลีกเลี่ยงวิธีที่ทำให้ผู้เรียนอับอาย

เมื่ออยู่หน้าห้องผู้สอนไม่ควรทำให้ผู้เรียนรู้สึกอับอายท่ามกลางเพื่อนร่วมห้อง เช่น ให้ผู้เรียนสวมบทบาทเป็นคนแก่ซึ่งมีผลกระทบในเรื่องของคุณธรรม และเพื่อนร่วมชั้นอาจหัวเราะได้ ยกเว้นบางสถานการณ์ที่สามารถยอมรับได้ถ้าอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่สนิทและรู้จักกันดี (Dougill. 1987 : 35)

4.3 ความสำเร็จของการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียน

ในชั้นเรียนภาษาที่ใช้กิจกรรมการละครมักมีกิจกรรมหลากหลาย เช่น การอ่านบทละคร บทบาทสมมติ การสื่อสารโดยใช้การเคลื่อนไหว ฯลฯ ละครมีบทบาทเฉพาะตัวส่งผลให้กิจกรรมกลุ่มประสบความสำเร็จ การใช้เกมการละครและกิจกรรมเตรียมความพร้อมช่วยกระตุ้นให้เกิดความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมาย กิจกรรมในชั้นเรียนที่กล่าวมาแล้วนั้นจะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถยอมรับซึ่งกันและกันได้ในแง่ของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีความปรารถนาที่จะร่วมมือกัน

เวีย (Via. 1994 : 112-115) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการที่จะทำให้การจัดชั้นเรียนโดยใช้กิจกรรมการละครประสบความสำเร็จดังนี้

4.3.1 ความเป็นตัวเองของผู้แสดง

นักแสดงที่ดีจะต้องแสดงออกและเข้าใจถึงอารมณ์ด้วยตนเองโดยไม่มีผู้บอก ผู้กำกับที่ดีไม่ควรบอกนักแสดงให้เลียนแบบการพูดและเลียนแบบการแสดงบทต่างๆ เพราะนั่นเป็นเพียงแค่การลอกเลียนแบบ มิใช่อารมณ์ที่เกิดขึ้นจริง นักแสดงไม่สามารถก้าวขึ้นเป็นนักแสดงในระดับแนวหน้าได้โดยการลอกเลียนแบบ เนื่องจากการแสดงไม่ได้มาจากตัวคนที่แท้จริงของนักแสดง Via เปรียบวิธีแสดงกับการเรียนรู้ภาษาว่า ผู้เรียนต้องแสดงความเป็นตัวเองออกมาให้ได้ เช่น การพูดประโยคหนึ่งในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนกับผู้สอนจะพูดไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น วัฒนธรรมของชาตินั้นๆ อายุของผู้พูด เชื้อชาติของผู้พูดที่ต่างกัน ดังนั้นผู้สอนไม่สามารถบอกผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมต่างจากตนให้พูดตามแบบตนได้ อย่างไรก็ตามผู้สอนสามารถพูดเป็นตัวของตัวเองได้ว่า ถ้าเป็นผู้สอนจะพูดอย่างนี้ ผู้เรียนต้องดึงความเป็นตัวเองออกมาแล้วคิดพิจารณาตามสถานะ สภาพแวดล้อมของผู้เรียนว่าต้องแสดงออกถึงการพูดในประโยคนั้นอย่างไร เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงผู้พูดคำนึงถึงความเป็นตัวของตัวเอง เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นคนอื่น ในโลกแห่งการเรียนรู้ภาษาก็เช่นกัน ถ้าผู้เรียนร่วมกิจกรรมที่เน้นการแสดงออกถึงความเป็นตัวเอง มีความต้องการทำกิจกรรมการสื่อสารด้วยตนเอง กิจกรรมก็มีความหมาย แต่ถ้าผู้สอน สอนให้ลอกเลียนแบบ และกระทำตามความรู้สึกของผู้สอนแล้ว นับว่าเป็นการจำกัด

สิทธิที่ผู้เรียนควรรับผิดชอบด้วยตนเอง ครูผู้สอนควรทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเป็นตัวเองซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้การสร้างภาษาใหม่

4.3.2 คำว่า “ราวกับว่า” หรือ “ถ้าเธอ”

เนื่องจากว่าไม่มีนักแสดงคนไหนเคยอยู่ทุกมุมของโลกและเคยทำทุกสิ่งทุกอย่าง นักแสดงทุกคนต้องการกลวิธีที่จะช่วยพวกเขาไปสู่การตีบทที่สมจริงสมจัง นั่นคือ คำว่า “ถ้าเธอ” นักแสดงควรถามตัวเองว่า ถ้าฉันอยู่ในสถานการณ์นี้และถ้าฉันจะพูดประโยคนี้ ฉันจะต้องพูดอย่างไร ผู้สอนภาษาควรกระตุ้นให้ผู้เรียนถามคำถามดังกล่าว

ไบรอน (Byron. 1986 : 126) เสริมในเรื่องของ “ราวกับว่า” ไว้ว่า ถึงแม้เหตุการณ์ในละครจะไม่ใช่ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เป็นเพียงการจัดสร้างโลกที่ชื่อว่า “ราวกับว่า” หรือ โลกแห่งจินตนาการเพื่อผู้เรียนจะรู้สึกได้ในแง่ของเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่เป็นความจริงคือ การที่ผู้เรียนได้เผชิญปัญหาและหาวิธีแก้ตลอดจนการหาผลสรุปของวิธีแก้ปัญหาซึ่งอาจเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามการแยกแยะว่าเหตุการณ์ใดจริงหรือไม่จริงนั้นมิใช่ปัญหาในการเรียนรู้ เพราะความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน บางเวลามนุษย์นำโลกแห่งจินตนาการมาผสมผสานเข้ากับโลกของความเป็นจริงขณะดำรงชีวิต

4.3.3 จินตนาการ

ผู้เรียนสามารถจินตนาการถึงบรรยากาศรอบข้างได้ เช่นเสื้อผ้ากำลังสวมใส่ ของประดับในบ้าน เป็นต้น ต่างคนต่างก็มีจินตนาการที่ต่างกันออกไป การที่ผู้เรียนมีจินตนาการจะทำให้บทสนทนาเหมาะกับบทบาทและสถานการณ์มากขึ้น

4.3.4 การรับรู้ทั้ง 5 ประการ

สมิท (Via. 1994 : 114 ; อ้างอิงจาก Smith. 1983 : 77) แนะนำว่าผู้เรียนควรใช้การรับรู้ทั้ง 5 ในขณะที่เรียนรู้และใช้ภาษา คือ

- 4.3.4.1 รับรู้ได้ถึงความเป็นตัวของตัวเอง
- 4.3.4.2 รับรู้ได้ถึงผู้ฟัง
- 4.3.4.3 รับรู้ได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับผู้ฟัง
- 4.3.4.4 รับรู้ได้ถึงการจัดห้องเรียนในรูปแบบต่างๆ
- 4.3.4.5 รับรู้ได้ถึงเป้าหมาย

การรับรู้ทั้ง 5 จะเป็นตัวเชื่อมโยงองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การจัดชั้นเรียนภาษาโดยใช้กิจกรรมการละครประสบความสำเร็จ ในชีวิตประจำวันเราทุกคนต่างก็ใช้การรับรู้ทั้ง 5 ประการในการสื่อสารทั้งสิ้น ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาใหม่ เขาควรจะรู้สึกได้ถึงการใช้การรับรู้ทั้ง 5 ประการในการเรียนรู้อีก

สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียนภาษาผู้สอนต้องคำนึงถึงบทบาทของตนเองและบทบาทของผู้เรียนระหว่างทำกิจกรรม ผู้สอนมีหน้าที่แนะนำผู้เรียน คอยช่วยเหลืออยู่ห่างๆ แจ้งเป้าหมายกิจกรรมให้ชัดเจน สร้างบรรยากาศของห้องเรียนให้เหมาะกับกิจกรรม

แสดงความคิดเห็นในแง่บวกต่อผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการร่วมมือกันเพื่อบรรลุเป้าหมาย กิจกรรมการละครจะประสบความสำเร็จได้เมื่อผู้เรียนมีความสามัคคี มีความปรารถนาที่จะร่วมมือกันทำกิจกรรม นอกจากนี้ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด สร้างสถานการณ์สมมติที่ใกล้เคียงความจริงเพื่อนำไปสู่บทบาทที่สมจริงสมจังและหาวิธีแก้ปัญหา ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงตนเอง ผู้ที่ตนสนทนายู่ด้วย และตระหนักถึงสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ โดยร่วมมือกันเพื่อแก้ปัญหา อันจะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่ม

5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียน

นิตยา ประพุดติกิจ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกอุปประโยค ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครจะสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกอุปประโยค

ริดเดล (Ridel. 1975 : 3551-A) ได้วิจัยเรื่อง An Investigation of the Effects of Creative Dramatics on Ninth Grade Students ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมการละครมีผลต่อการพัฒนาด้านการสื่อสารและด้านจินตนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าผู้สอนจะไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการละครมาก่อน

ไวเทีย (Whitear.1992:1-8) แห่งมหาวิทยาลัย Obirin ในประเทศญี่ปุ่น ได้ใช้กิจกรรมการละครในการสอนภาษาในชั้นเรียน ได้ผลดังนี้ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษพร้อมกับการฝึกทักษะและมีความมั่นใจที่จะสร้างสรรค์ความคิดของตนเอง ในขณะที่เริ่มเรียนชั่วโมงแรกผู้เรียนจะร่วมปฏิบัติกิจกรรมเคลื่อนไหวทางร่างกายและกิจกรรมเกมต่างๆ เพื่อส่งเสริมความมั่นใจความไว้วางใจซึ่งกันและกันและการอยู่ร่วมกันในกลุ่ม นอกจากนี้ยังเป็นการปูพื้นฐานของ การตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา การร่วมมือร่วมใจและทัศนคติต่อการร่วมเล่นกิจกรรม ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษคล่องขึ้น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษากายเพิ่มขึ้น มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเองและกล้าแสดงออกมากขึ้น

ซิงห์ (Singh. 2000 : 72-75) แห่งมหาวิทยาลัยบอนด์ ควินสแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการละคร ได้ผลดังนี้คือ จากการใช้กิจกรรม การละครในบางโอกาสกับผู้เรียนที่ใช้ภาษามาเลย์เป็นภาษาแม่ นั้นพบว่านักเรียนให้ความสนใจและร่วมกิจกรรมมากขึ้นกว่าการสอนแบบเดิมและรู้สึกสนุกสนานกับกิจกรรม หลังจากนั้นเขาได้ใช้วิธีการนี้กับมหาวิทยาลัยมาลายาโดยฝึกอบรมให้อาจารย์นำหลักการละครใช้ในชั้นเรียนภาษา ผลที่ได้รับคือผู้เรียนภาษารู้สึกสนุกสนานมากจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ในชั้นเรียน พวกเขาเกิดแรงจูงใจ

ที่จะเรียนภาษามากขึ้นกว่าชั้นเรียนปกติที่พวกเขาเคยเรียน นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังกล่าวอีกด้วยว่า ไม่เคยเห็นผู้เรียนใช้ภาษาได้ดีและมีความหมายมาก่อน ผู้เรียนมีความมั่นใจเมื่อพวกเขาพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นและเริ่มใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากับเพื่อนๆ มีความปรารถนาที่จะแสดงท่าทางและความเห็นโดยใช้ภาษาอังกฤษในสังคมมากขึ้น ขณะที่ก่อนหน้านี้จะใช้เฉพาะภาษาแม่เท่านั้น เกิดการพัฒนาที่สำคัญก็คือผู้เรียนต้องการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าที่เคย ผู้เรียนไม่ยอมให้ความอ่อนด้อยด้านภาษาปิดกั้นความตั้งใจในการสื่อสารอีกต่อไป พวกเขาสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้มากขึ้น

เวสเซลส์ (1987) แห่งสถาบันภาษามหาวิทยาลัยเอดินบะระ จัดโครงการใช้การละครในการสอนภาษาเป็นเวลา 6 สัปดาห์ มีผู้เข้าร่วมโครงการจากหลายประเทศ เช่น เยอรมัน สเปน โปแลนด์ คูเวต ญี่ปุ่น สวิสเซอร์แลนด์ ได้มีการบันทึกผลของโครงการและความรู้สึกของผู้เรียนไว้ดังนี้

ความรู้สึกของ อีวา จากเยอรมัน ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนานที่จะเรียนรู้และร่วมกิจกรรม ความสนุกสนานเป็นสิ่งแรกๆ ที่ผู้เรียนสามารถรู้สึกได้

อันดับแรก ผู้เรียนเตรียมความพร้อมโดยการเล่นเกม ออกกำลังกายในรูปแบบต่างๆ วิธีการฝึกการหายใจ การเตรียมการออกเสียง เล่นละครใบ้ มีการเคลื่อนไหวร่างกาย และการแสดงนอกบท มีการสัมผัสและการสื่อสารโดยการเคลื่อนไหวร่างกายช่วยให้ผู้เรียนร่วมมือกันและมีความสุข ในการร่วมทำกิจกรรม

อันดับที่สอง สิ่งรอบตัวและสถานที่ซึ่งสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ ไม่ว่าจะเป็นโรงละคร ห้องซ้อมหรือแม้แต่ห้องเรียน...

อันดับสามแต่ละช่วงเวลาในชั้นเรียนเปิดโอกาสให้พูดคุย แสดงความรู้สึกของตนออกมา ทุกๆ คนจะรู้สึกเหมือนเป็นดาราไปชั่วขณะ

“ข้าพเจ้าใช้ประโยคจากบทละครในชีวิตประจำวัน” มานูเอล จากสเปน

“ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะร่วมมือกันทำงาน” ฮาลิต จากคูเวต

“ข้าพเจ้าเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากละครได้มากกว่าในชั้นเรียนทั่วไป” เอิร์นเนส จากสวิสเซอร์แลนด์

ผลของการใช้การละครในชั้นเรียนพบว่า กิจกรรมการละครทำให้เกิดความสนุกสนาน เป็นเครื่องมือ ที่จะเรียนรู้ภาษา ช่วยให้ผู้เรียนทราบคำศัพท์ใหม่ๆ และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จากเหตุการณ์และการบูรณาการ การใช้กิจกรรมการละครเพื่อเรียนรู้ภาษาช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ของวิธีการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารได้อย่างน่าพอใจ นอกจากนี้กิจกรรมดังกล่าวยังช่วยสร้างความมั่นใจที่จะสร้างศักยภาพในการเรียนรู้ต่อไป ท้ายที่สุดผู้เรียนจะรู้สึกซาบซึ้งและเข้าใจถึงวัฒนธรรมและลักษณะของภาษาที่ตนกำลังเรียนอยู่ ช่วยขจัดความรู้สึกต่อต้านในการเรียนภาษาของผู้เรียน (Wessels. 1987 : 110-114)

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีและวิธีการจัดกิจกรรม การละครของ มาเล่และดัฟ (Maley & Duff) และ เวสเซลส (Wessels) ทำการทดลองตลอด ระยะเวลา 9 สัปดาห์ ผู้วิจัยมีความคิดว่า กิจกรรมการละครเป็นตัวเชื่อมระหว่างตัวภาษากับการ ใช้ภาษาเข้าด้วยกัน ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสารจากเหตุการณ์และบทบาทใหม่ รูป ประโยคใหม่ท่ามกลางบรรยากาศที่เป็นกันเอง เกิดความสัมพันธ์ในกลุ่ม เกิดความต้องการใน การใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆขณะทำกิจกรรม ทำให้เกิดการพัฒนาด้านภาษาในแต่ละ บุคคล ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของงานวิจัยที่มุ่งเน้นถึงประโยชน์ของผู้เรียนในการพัฒนาความ สามารถด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ความสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือผู้วิจัยเล็งเห็นถึง ความเป็นไปได้ที่ผู้เรียนจะนำภาษาไปใช้สื่อสารนอกห้องเรียนภายใต้สถานการณ์และโอกาส ต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร ผู้วิจัย ดำเนินตามขั้นตอน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มทดลอง
2. ระยะเวลาในการทดลอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลองในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ซึ่งสนใจสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จำนวน 12 คน ผู้วิจัยมีเกณฑ์และวิธีการเลือกกลุ่มทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยประกาศรับสมัครนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีจำนวน 2 ห้อง ที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมืองและมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นผู้ที่ผู้ปกครองอนุญาตให้เข้าร่วมโครงการ
2. เลือกนักเรียนที่ยื่นใบสมัคร 6 คนแรกของแต่ละห้องจากจำนวนนักเรียนที่สมัคร
3. ถ้าแต่ละห้องมีผู้ยื่นใบสมัครพร้อมกันเกิน 6 คน ใช้วิธีเลือกโดยการจับฉลาก

ระยะเวลาในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 25 คาบ ใช้เวลานอกตารางเรียน ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนตั้งแต่เวลา 16.00-16.50 น.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละคร มีเนื้อหาครอบคลุมหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1.1 พูดทักทาย แนะนำตนเองและผู้อื่น
- 1.2 ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว
- 1.3 พูดระบุความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบและความต้องการของตน
- 1.4 การพูดขอร้องและขอบคุณ
- 1.5 การพูดเสนอความช่วยเหลือ
- 1.6 การแสดงละครภาษา

จากเนื้อหาดังกล่าว ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการละครดังนี้คือ เกมการละคร บทบาทสมมติ ละครใบ้ การอ่านบทละคร และสถานการณ์จำลอง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง

3. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ระหว่างการทดลอง

4. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร

5. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละคร (ภาคผนวก ก. หน้า 54)

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละคร

ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนตามหลักการสอนภาษาโดยใช้กิจกรรมการละคร โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสารอย่างเข้าใจภายใต้สถานการณ์ที่กำหนด โดยมีขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนดังนี้

1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของสถานศึกษา จุดประสงค์การเรียนรู้การพูด เนื้อหาและขอบข่ายของวิชาที่จะสอน

1.2 คัดเลือกเนื้อหาการพูดที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษาโดยพิจารณาจากเนื้อหาที่ตรงกับหลักสูตรภาษาอังกฤษช่วงชั้นที่ 2 พ.ศ. 2544 โดยคัดเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่คัดเลือกมาในแต่ละเรื่องก่อนสร้างแผนการสอน

1.4 ศึกษาขั้นตอนการใช้กิจกรรมการละครของ เวสเซลส์ (Wessels. 1987 : 75) และมาเลย์และดัฟ (Maley; and Duff. 1994 : 6-37) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 กิจกรรมเตรียมความพร้อม

1.4.2 การอธิบายกิจกรรมหลัก

1.4.3 กิจกรรมหลัก

1.4.4 การแสดงความคิดเห็น

1.5 กำหนดและจัดลำดับเนื้อหาและสร้างแผนการสอนโดยใช้กิจกรรมการละคร จำนวน 6 แผนซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

1.5.1 พูดทักทาย แนะนำตนเองและผู้อื่น จำนวน 3 คาบ

1.5.2 ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและครอบครัว จำนวน 3 คาบ

1.5.3 พูดระบุความรู้สึกชอบ ไม่ชอบและความต้องการของตน จำนวน 3 คาบ

1.5.4 การพูดขอร้อง และขอบคุณ จำนวน 3 คาบ

1.5.5 การพูดเสนอความช่วยเหลือ จำนวน 3 คาบ

1.5.6 การแสดงละครภาษา จำนวน 6 คาบ

1.6 นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของภาษาและเนื้อหาในการทดลอง

1.7 นำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำไปแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปทดลองสอนจริง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง (ภาคผนวก ข. หน้า 58)

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถของผู้เรียนด้านการพูดก่อนและหลังการทดลองมีดังนี้

2.1 ศึกษาแนวการสร้างข้อสอบจากหนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก (ฟิลลิปส์, ชารห์. 2545) แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538) แบบทดสอบของ The Upsher Oral Communication Test โดย ออลเลอร์ (Oller. 1979) แล้วประมวลแนวคิดเพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถของผู้เรียนด้านการพูดจำนวน 3 ชุด โดยใช้ทดสอบก่อนการทดลอง เพื่อประเมินก่อนการทดลองว่าผู้เรียนมีพื้นฐานความสามารถในการพูดในระดับใด โดยผู้วิจัยและอาจารย์ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษและเป็นอาจารย์ประจำของโรงเรียนสันติธรรมวิทยาคมเป็นผู้ทดสอบ

แบบทดสอบชุดนี้ใช้ทดสอบซ้ำหลังการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถและการพัฒนาการพูดก่อนและหลังร่วมโครงการ รายละเอียดของแบบทดสอบการพูด 3 ชุด มีดังนี้

ชุดที่ 1 การพูดโดยแสดงท่าทางประกอบและกำหนดสถานการณ์เพื่อสื่อสารซึ่งดัดแปลงจากแบบทดสอบของ The Upsher Oral Communication Test โดย ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 317-318) และวิธีการทดสอบจากหนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก (ฟิลลิปส์, ชารห์. 2545 : 57-70) รวม 3 ข้อดังนี้ (ภาคผนวก ข. หน้า 59-60)

2.2.1. ข้อที่ 1 ภาพอาหาร เครื่องดื่มหลากชนิด ให้ผู้เรียนพูดระบุความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของตนเองจากรูปภาพ สามารถใช้ภาษาท่าทางประกอบได้

2.2.2 ข้อที่ 2 ผู้สอนสร้างเหตุการณ์เพื่อให้ผู้เรียนพูดเพื่อขอร้องและขอบคุณ

2.2.3. ข้อที่ 3 ผู้สอนแสดงกิริยาประกอบเพื่อให้ผู้เรียนพูดเสนอความช่วยเหลือ

ทำการสอบทีละคน ให้เวลาข้อละ 2 นาที ให้คะแนนตามเกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดซึ่งเป็นการประเมินภาพรวม แบ่งเป็น 5 ระดับ (ภาคผนวก ข. หน้า 68)

ชุดที่ 2 การบรรยายเหตุการณ์ในภาพ ดัดแปลงมาจากวิธีการทดสอบการพูดอย่างอิสระของ แวลเล็ท (Valette. 1977 : 151-152) โดยใช้ภาพเกี่ยวกับครอบครัว กำหนดเวลาบรรยายประมาณคนละ 5 นาที ทำการสอบทีละคน (ภาคผนวก ข. หน้า 61-62)

ชุดที่ 3 การสนทนา ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของ แวลเล็ท (Valette. 1977 : 155-157) โดยให้ผู้เรียนพูดเป็นคู่ ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ในบัตรคำ กำหนดเวลาคู่ละ 10 นาที (ภาคผนวก ข. หน้า 63-64)

2.3. สร้างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดก่อนและหลังการทดลองที่ใช้กับแบบทดสอบพูดทั้ง 3 ชุด ซึ่งดัดแปลงจาก The Foreign Service Institute Rating Procedure (Valette. 1977:157-160) และ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538:130-135) ซึ่งมีเกณฑ์ประเมิน 5 ระดับคือระดับ 0-4 (ภาคผนวก ข. หน้า 65)

ระหว่างทำการทดสอบมีการบันทึกโดยใช้แถบบันทึกเสียงเพื่อนำมาประกอบการตรวจให้คะแนนอีกครั้ง

2.4. นำแบบทดสอบความสามารถของผู้เรียนด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง และเกณฑ์การประเมินการพูดก่อนและหลังการทดลองไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

3. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลอง (ภาคผนวก ข. หน้า 67)

ขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดระหว่างการทดลองมีดังนี้

3.1 ศึกษาแนวการวัดและการประเมินความสามารถในการพูดจากหนังสือ 108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา (เบลเรนก้าเจมส์ แชนแมน, คาโลราย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. 2544) การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2539) และแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 32-33)

3.2 สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดระหว่างการทดลองโดยมีผู้ประเมิน 2 ฝ่ายคือ ผู้วิจัยประเมินผู้เรียนและผู้เรียนประเมินตนเอง เพื่อทราบความก้าวหน้าของผู้เรียน ตรวจสอบการเรียนรู้หรือติดตามผลการเรียนในห้องและสะท้อนประสบการณ์ในการทำกิจกรรมของผู้เรียน แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับคือตั้งแต่ 0-4 ใช้ประเมินเมื่อเรียนจบแต่ละบทเรียน รวม 6 ครั้ง ใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยของการประเมินความสามารถด้านการพูดดังนี้ (Valette. 1977:157-160 และ อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538:130-135)

ค่าเฉลี่ย 3.20-4.00 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.40-3.19 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดี

ค่าเฉลี่ย 1.60-2.39 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ย 0.80-1.59 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับผ่าน

ค่าเฉลี่ย 0.00-0.79 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับต้องปรับปรุง

แบบประเมินนี้ดัดแปลงมาจากหนังสือ 108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา (เบลเรนก้าเจมส์ แชนแมน, คาโลราย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. 2544 : 113,146,163) เกณฑ์การประเมิน (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 :130-135) และแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 32-33)

3.3 นำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

4. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร (ภาคผนวก ข หน้า 68)

หลังจากจบการสอนตามแผนการสอน ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนแสดงละครภาษาอังกฤษ เพื่อนำความรู้ที่เรียนมานำเสนอเป็นแสดงผลงานการแสดงละครพูดเพื่อสื่อสาร ใช้แบบประเมินแบบเดียวกันกับแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลอง แต่ตัดทอนข้อ 15 ออก (ภาคผนวก ข หน้า 68)

5. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาคผนวก ก. หน้า 69)

ขั้นตอนในการสร้างแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม

5.1. ศึกษาวิธีสร้างแบบบันทึกการเรียนรู้จากหนังสือ 108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา (เบลเรนก้า, เจมส์ ; แซบแมน, คาโลราย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. 2544) แล้วนำแนวคิดประยุกต์ใช้สร้างแบบบันทึก

5.2 สร้างแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม มุ่งประเมินผลตามสภาพจริง เพื่อทราบความก้าวหน้าของผู้เรียน ตรวจสอบและติดตามผลการเรียนในห้องเรียน ปรับปรุงบทเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูตรวจสอบสิ่งที่เกิดขึ้นในการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในห้องอีกด้วย ใช้ทุกครั้งหลังเรียนจบแต่ละคาบเรียน รวม 21 ครั้ง แบบบันทึกนี้ดัดแปลงมาจากหนังสือ 108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา (เบลเรนก้า, เจมส์ ; แซบแมน, คาโลราย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. 2544 : 113,146,163) โดยให้ผู้เรียนบันทึกสิ่งที่เรียนรู้ความรู้สึกในห้องเรียนและแสดงความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

5.3 นำแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. แจ้งโครงการวิจัยให้ทางโรงเรียนทราบเพื่อขออนุญาตทำโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. ผู้วิจัยรับสมัครผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 12 คนที่มีความสนใจที่จะร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. ทำหนังสือแจ้งผู้ปกครองเรื่องโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อขอคำยินยอมให้ผู้เรียนเข้าร่วมโครงการ

4. ทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กระบวนการเรียน เป้าหมายของการเรียนและการประเมินผล

5. ทำการทดสอบก่อนการทดลองโดยผู้วิจัยและอาจารย์เอกภาษาอังกฤษซึ่งเป็นอาจารย์ประจำของโรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม โดยให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง ใช้เวลาในขั้นนี้ 2 คาบ คาบละ 50 นาที

6. ดำเนินการสอนตามแผนการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง โดยนำเสนอและฝึกใช้ภาษาโดยใช้กิจกรรมการละครตามแผนการสอน สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 15 คาบ นอกตารางเรียน ตั้งแต่เวลา 16.30-16.50 น. เมื่อจบกิจกรรม แต่ละคาบทุกครั้ง ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติดังนี้

6.1 แลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็น เสนอปัญหาและวิธีแก้

6.2 เขียนแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นพร้อมแนวทางแก้ไขทุกคาบ

ระหว่างการเรียนรู้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของชั้นเรียนหลังจบแผนการสอนแต่ละแผนโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดระหว่างการทดลอง

7. ผู้เรียนประเมินตนเองโดยใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดระหว่างการทดลอง ใช้ประเมินหลังจากเรียนจบบทเรียนแต่ละบท รวม 6 ครั้ง

8. ผู้เรียนจัดกิจกรรมแสดงละครภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง โดยใช้ความรู้ที่ได้รับและการฝึกในโครงการ มีการบันทึกด้วยแบบบันทึกภาพ เพื่อเป็นข้อมูลในการประเมิน ใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร มีผู้ประเมินคือนักเรียนประเมินตนเองและผู้วิจัยประเมินนักเรียน เชิญผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ตลอดจนบุคลากรและผู้สนใจเข้าชม ใช้เวลาเตรียมกิจกรรมในขั้นนี้ 6 คาบ คาบละ 50 นาที

9. ทำการทดสอบหลังการทดลองเพื่อวัดความสามารถในการพูด โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนการทดลอง ใช้ผู้ประเมินกลุ่มเดิม แบบทดสอบชุดเดิมที่ทำการประเมินก่อนการทดลอง ใช้เวลาทดสอบในขั้นนี้ 2 คาบ คาบละ 50 นาที

10. นำแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของผู้เรียน และผลคะแนนการทดสอบพูดก่อน-หลังการทดลองมาทำการเปรียบเทียบเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

11. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

12. สรุปและอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างการทดลอง ด้วยการนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมทั้งหมดมาวิเคราะห์ดังนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test for dependent samples ด้วยการใชโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

2. นำเสนอข้อมูลจากแบบประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารระหว่างการทดลองมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถ 5 ระดับ และนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

การแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ (Valette. 1977:157-160 และ อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538:130-135)

ค่าเฉลี่ย 3.20-4.00 หมายความว่า ความสามารถของการพูดอยู่ที่ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.40-3.19 หมายความว่า ความสามารถของการพูดอยู่ที่ระดับดี

ค่าเฉลี่ย 1.60-2.39 หมายความว่า ความสามารถของการพูดอยู่ที่ระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ย 0.80-1.59 หมายความว่า ความสามารถของการพูดอยู่ที่ระดับผ่าน

ค่าเฉลี่ย 0.00-0.79 หมายความว่า ความสามารถของการพูดอยู่ที่ระดับต้องปรับปรุง

3. นำเสนอข้อมูลจากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละครภาษาอังกฤษมาหาค่าเฉลี่ยแล้วแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถ 5 ระดับและนำเสนอในรูปของตารางและความเรียง

4. ศึกษาข้อมูลจากแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของผู้เรียน นำข้อมูลมาวิเคราะห์เบื้องต้น ตรวจสอบข้อมูลว่ามีข้อมูลตอนใดบ้างดูแล้วไม่เข้าใจหลังจากนั้น จึงตรวจสอบกับผู้บันทึกและนำเสนอในรูปความเรียง

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสถิติต่อไปนี้

4.1 การหาค่าเฉลี่ย (Mean)

4.2 ค่า t-test แบบ Dependent samples จากการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง

4.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละครของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร จำนวน 12 คน เวลาในการทดลอง 25 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 9 สัปดาห์ การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลอง

ส่วนที่ 3 ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร

ส่วนที่ 4 บันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีสัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติดังต่อไปนี้

S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูล
D	แทน	ค่าเฉลี่ยผลต่างของข้อมูล
—		
X	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
t	แทน	ความแตกต่างของคะแนน
N	แทน	จำนวนผู้เรียน
ΣD	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD^2	แทน	ผลรวมความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
Σx	แทน	ผลรวมคะแนนของผู้เรียนที่ให้โดยผู้ประเมินคนที่ 1
Σy	แทน	ผลรวมคะแนนของผู้เรียนที่ให้โดยผู้ประเมินคนที่ 2
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง

1.1 จากการศึกษาค่าผลที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองและนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นการให้คะแนนก่อนและหลังการทดลองดังปรากฏในตาราง 1 ดังนี้ ตาราง 1 แสดงค่าความเชื่อมั่นในการให้คะแนนทั้งก่อนและหลังการทดลอง

คะแนนสอบก่อนการทดลอง (100 คะแนน)

คะแนนสอบหลังการทดลอง (100 คะแนน)

		ผู้วิจัย				อาจารย์ประจำวิชา						ผู้วิจัย				อาจารย์ประจำวิชา			
นักเรียน	คนที่	X	X ²	Y	Y ²	XY	X	X ²	Y	Y ²	XY	X	X ²	Y	Y ²	XY			
	1	55	3025	56	3136	3080	85	7225	87	7569	7395								
	2	40	1600	43	1849	1720	75	5625	81	6561	6075								
	3	47	2209	51	2601	2397	81	6561	84	7056	6804								
	4	60	3600	38	1444	2280	68	4624	71	5041	4828								
	5	45	2025	47	2209	2115	79	6241	85	7225	6715								
	6	55	3025	59	3481	3245	86	7396	87	7569	7482								
	7	50	2500	51	2601	2550	85	7225	87	7569	7395								
	8	48	2304	49	2401	2352	81	6561	82	6724	6642								
	9	42	1764	44	1936	1848	77	5929	79	6241	6083								
	10	47	2209	49	2401	2303	75	5625	79	6241	5925								
	11	47	2209	45	2025	2115	78	6084	79	6241	6162								
	12	47	2209	48	2304	2256	82	6724	85	7225	6970								
		583	28679	580	28388	28261	952	75820	986	81262	78476								
						ΣXY=28261													
N=12		ΣX=583		ΣY=580		ΣX=952		ΣY=986		ΣXY=78476									
		ΣX ² = 28679		ΣY ² = 28388		ΣX ² = 75820		ΣY ² = 81262											
rxy=.937						rxy=.942													

จากตาราง 1 พบว่า ค่าความเชื่อมั่นในการให้คะแนนทั้งก่อนและหลังการทดลอง มีค่าคงที่ เพราะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ .937 และ .942

1.2 ผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง เมื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และค่าที่ (t-test) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง ดังปรากฏในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	N	$\bar{X}$	SD	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	12	47.21	6.10	403	13579	22.39**
หลังการทดลอง	12	80.75	4.88			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่าผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการฝึกพูดโดยใช้กิจกรรม การละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หลังการทดลองผู้เรียนพัฒนาขึ้น โดยค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง คือ 47.21 และ 80.75 ตามลำดับ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 33.54 โดยมีค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง เพิ่มขึ้นสูงสุด 83.84 และต่ำสุด 43.33 นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองที่ 80.75 กับค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 4.88 พบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูง แต่ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำ แสดงว่า การฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการละครช่วยให้ความสามารถของผู้เรียนที่เก่งและอ่อนพัฒนาไปพร้อมๆกัน

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ระหว่างการทดลอง

ข้อมูลจากการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยผู้วิจัย และผู้เรียนประเมินตนเองทุกครั้งเมื่อจบบทเรียน รวม 6 ครั้ง ข้อมูลที่น่าสนใจได้แก่ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละหัวข้อ และเกณฑ์เฉลี่ยผลการประเมิน 5 ระดับ มีความหมายดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 3.20-4.00 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.40-3.19 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดี

ค่าเฉลี่ย 1.60-2.39 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ย 0.80-1.59 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับผ่าน

ค่าเฉลี่ย 0.00-0.79 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับต้องปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ
ผู้เรียนได้นำเสนอในตาราง 3-5 ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยของผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1-6 ประเมินโดยผู้เรียน

ข้อพิจารณา	ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2			ครั้งที่ 3			ครั้งที่ 4			ครั้งที่ 5			ครั้งที่ 6		
	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ
1.ความคล่องแคล่วในการพูด	1.58	.99	ผ่าน	2.33	.88	พอใช้	2.50	.67	พอใช้	3.16	.45	ดี	3.33	.45	ดีมาก	3.25	.45	ดีมาก
2.พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้	1.75	1.35	พอใช้	2.08	.99	พอใช้	2.33	.65	พอใช้	3.25	.62	ดีมาก	3.16	.57	ดีมาก	3.25	.62	ดีมาก
3.โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม	1.66	.98	พอใช้	1.83	.71	พอใช้	2.16	.93	พอใช้	2.83	.57	ดี	3.00	.42	ดี	3.16	.38	ดี
4.พูดได้ตอบกับคู่สนทนาได้	1.58	1.16	ผ่าน	2.00	.85	พอใช้	2.91	.51	ดี	2.91	.51	ดี	3.25	.45	ดีมาก	3.33	.49	ดีมาก
5.มีความมั่นใจในการพูด	1.41	1.24	ผ่าน	2.25	.86	พอใช้	2.50	.67	ดี	3.08	.79	ดี	3.25	.45	ดีมาก	3.58	.51	ดีมาก
6.แสดงสีหน้าทำท่าทางเพื่อสื่อความหมาย	1.16	1.33	ผ่าน	1.66	.88	พอใช้	2.00	1.04	พอใช้	2.50	.52	ดี	2.66	1.07	ดี	3.16	.38	ดี
7.ออกเสียงชัดเจน	1.41	.66	ผ่าน	2.00	.85	พอใช้	2.58	.79	ดี	2.83	.57	ดี	3.16	.71	ดี	3.50	.52	ดีมาก
8.ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม	1.75	1.05	พอใช้	2.41	.99	ดี	2.41	.79	ดี	2.91	.79	ดี	3.16	.57	ดี	3.25	.62	ดีมาก
9.ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร	1.83	1.11	พอใช้	2.33	.65	พอใช้	2.75	.62	ดี	3.00	.60	ดี	3.08	.66	ดี	3.41	.51	ดีมาก
10.ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม	2.25	.96	พอใช้	3.08	.90	ดี	3.16	.83	ดี	3.33	.65	ดีมาก	3.41	.51	ดีมาก	3.91	.28	ดีมาก
11.การแสดงความคิดเห็น	1.41	.90	ผ่าน	1.91	.79	พอใช้	2.25	.62	พอใช้	2.50	.67	ดี	3.00	.60	ดี	2.91	.51	ดี
12.กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม	1.58	1.08	ผ่าน	2.00	1.20	พอใช้	2.50	1.00	ดี	2.41	.51	ดี	3.33	.77	ดีมาก	3.66	.65	ดีมาก
13.การแก้ปัญหาในกลุ่ม	1.50	.79	ผ่าน	1.83	.71	พอใช้	2.18	.75	พอใช้	2.72	.64	ดี	3.00	.77	ดี	3.18	.87	ดี
14.การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร	1.63	.92	พอใช้	2.09	1.13	พอใช้	3.00	.89	ดี	3.45	.68	ดีมาก	3.54	.68	ดีมาก	3.63	.50	ดีมาก
15.ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	1.54	1.63	ผ่าน	1.63	1.28	พอใช้	2.27	.90	พอใช้	2.90	.70	ดี	3.00	.89	ดี	3.00	.63	ดี
เฉลี่ย	1.60		พอใช้	2.09		พอใช้	2.50		ดี	2.90		ดี	3.10		ดี	3.30		ดีมาก

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยของผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1-6 ประเมินโดยผู้วิจัย

ข้อพิจารณา	ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2			ครั้งที่ 3			ครั้งที่ 4			ครั้งที่ 5			ครั้งที่ 6		
	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ	X	S.D	ระดับ
1.ความคล่องแคล่วในการพูด	1.77	0.22	พอใช้	1.95	0.15	พอใช้	2.40	0.29	ดี	2.82	0.23	ดี	2.87	0.37	ดี	3.12	0.22	ดี
2.พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้	2.30	0.13	พอใช้	2.58	0.25	ดี	2.50	0.30	ดี	2.50	0.30	ดี	2.97	0.28	ดี	3.18	0.20	ดี
3.โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม	1.92	0.25	พอใช้	2.17	0.32	พอใช้	2.77	0.19	ดี	2.77	0.19	ดี	2.98	0.26	ดี	3.15	0.23	ดี
4.พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้	2.18	0.20	พอใช้	2.83	0.25	ดี	2.87	0.25	ดี	2.87	0.25	ดี	3.27	0.18	ดีมาก	3.25	0.23	ดีมาก
5.มีความมั่นใจในการพูด	1.87	0.30	พอใช้	2.43	0.45	ดี	2.68	0.25	ดี	2.68	0.25	ดี	3.23	0.19	ดีมาก	3.30	0.23	ดีมาก
6.แสดงสีหน้ากิริยาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย	1.53	0.26	ผ่าน	2.42	0.22	ดี	2.77	0.21	ดี	2.80	0.19	ดี	2.88	0.13	ดี	3.27	0.23	ดีมาก
7.ออกเสียงชัดเจน	1.92	0.26	พอใช้	2.15	0.28	พอใช้	2.47	0.33	ดี	2.65	0.28	ดี	2.78	0.23	ดี	3.17	0.38	ดี
8.ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม	2.07	0.21	พอใช้	2.45	0.42	ดี	2.63	0.27	ดี	2.68	0.23	ดี	2.73	0.25	ดี	3.12	0.22	ดี
9.ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร	2.27	0.30	พอใช้	2.40	0.27	ดี	2.52	0.25	ดี	2.58	0.32	ดี	2.78	0.25	ดี	3.00	0.27	ดี
10.ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม	2.77	0.21	ดี	2.80	0.26	ดี	2.95	0.28	ดี	2.98	0.23	ดี	3.43	0.14	ดีมาก	3.55	0.17	ดีมาก
11.การแสดงความคิดเห็น	1.52	0.29	ผ่าน	2.10	0.41	พอใช้	2.62	0.40	ดี	2.77	0.34	ดี	3.07	0.18	ดี	3.52	0.13	ดีมาก
12.กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม	1.63	0.35	พอใช้	2.62	0.32	ดี	2.30	0.28	พอใช้	2.30	0.23	พอใช้	3.20	0.21	ดีมาก	3.47	0.27	ดีมาก
13.การแก้ปัญหาในกลุ่ม	2.03	0.28	พอใช้	2.43	0.37	ดี	2.60	0.33	ดี	2.70	0.26	ดี	2.88	0.20	ดี	3.40	0.36	ดีมาก
14.การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร	1.67	0.32	พอใช้	2.17	0.29	พอใช้	2.45	0.24	ดี	2.53	0.13	ดี	3.15	0.12	ดี	3.55	0.12	ดีมาก
15.ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	0.00	0.00	ปรับปรุง	1.47	0.18	ผ่าน	1.67	0.99	พอใช้	1.97	0.21	พอใช้	2.75	0.17	ดี	2.80	0.26	ดี
เฉลี่ย	1.83		พอใช้	2.33		พอใช้	2.55		ดี	2.64		ดี	3.00		ดี	3.26		ดีมาก

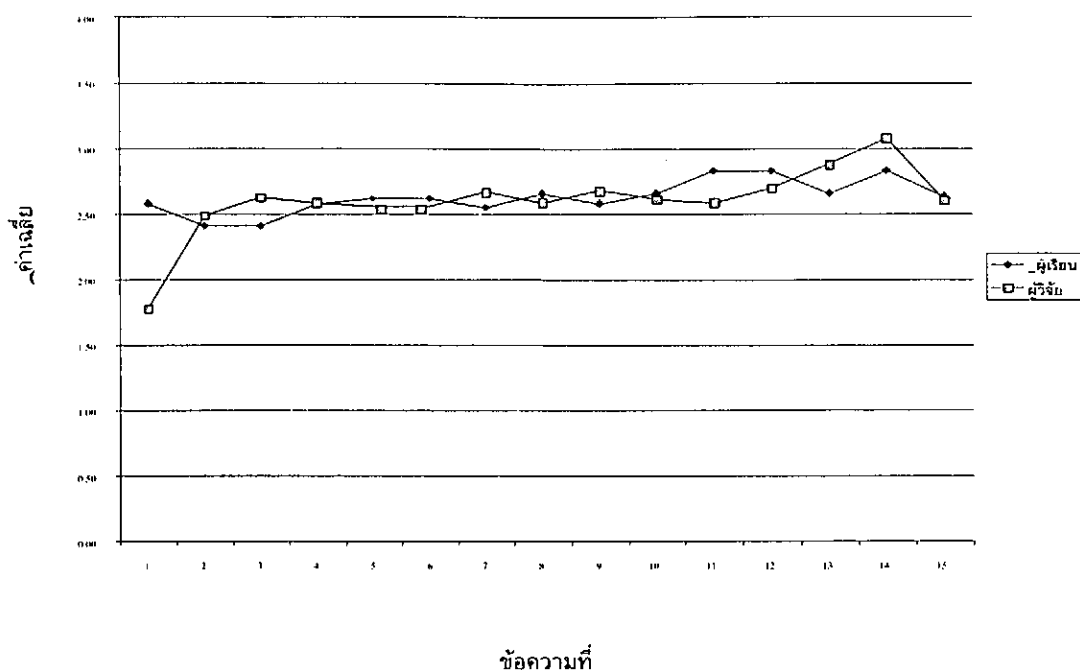
ตาราง 5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ
ผู้เรียนระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้ง ซึ่งประเมินโดยผู้เรียนและผู้วิจัย

หัวข้อ	ผู้เรียน			ผู้วิจัย			ค่ารวม	
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ การพัฒนา	$\bar{X}$	S.D	ระดับ การพัฒนา	$\bar{X}$	ระดับ การพัฒนา
1.ความคล่องแคล่วในการพูด	2.41	.66	ดี	2.49	0.18	ดี	2.45	ดี
2.พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้	2.55	.67	ดี	2.67	0.23	ดี	2.61	ดี
3.โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม	2.41	.66	ดี	2.63	0.17	ดี	2.52	ดี
4.พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้	2.66	.65	ดี	2.88	0.20	ดี	2.77	ดี
5.มีความมั่นใจในการพูด	2.83	.57	ดี	2.70	0.25	ดี	2.77	ดี
6.แสดงสีหน้ากิริยาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย	2.66	.65	ดี	2.61	0.17	ดี	2.64	ดี
7.ออกเสียงชัดเจน	2.66	.65	ดี	2.52	0.26	ดี	2.59	ดี
8.ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม	2.66	.65	ดี	2.61	0.20	ดี	2.64	ดี
9.ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร	2.66	.49	ดี	2.59	0.22	ดี	2.63	ดี
10.ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม	2.83	.57	ดี	3.08	0.18	ดี	3.00	ดี
11.การแสดงความคิดเห็น	2.58	.51	ดี	2.60	0.27	ดี	2.60	ดี
12.กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม	2.58	.51	ดี	2.59	0.22	ดี	2.59	ดี
13.การแก้ปัญหาในกลุ่ม	2.58	.51	ดี	2.68	0.20	ดี	2.63	ดี
14.การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร	2.83	.38	ดี	2.59	0.17	ดี	2.71	ดี
15.ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	2.58	.51	ดี	1.78	0.11	พอใช้	2.18	พอใช้
เฉลี่ย	2.63		ดี	2.60		ดี	2.62	ดี

จากตาราง 5 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้งพบว่า ค่าเฉลี่ยของการประเมินทั้งผู้เรียนและผู้วิจัยอยู่ในระดับดี โดยมีความใกล้เคียงกันเกือบทุกรายการ ยกเว้นหัวข้อใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผู้เรียนประเมินในระดับดี แต่ผู้วิจัยประเมินในระดับพอใช้ สำหรับค่าเฉลี่ยรวมของผู้เรียนและผู้วิจัยพบว่า ระดับความสามารถในการพูดของกลุ่มทดลองอยู่ในระดับดี คือมีค่าเฉลี่ยที่ระดับ 2.62 ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือหัวข้อความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่มมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 ค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือหัวข้อใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.18

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ประเมินโดยผู้เรียนและประเมินโดยผู้วิจัยทั้ง 6 ครั้ง สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นระดับการพัฒนาต่าง ๆ ในภาพประกอบ 7 ดังนี้

กราฟเส้นเปรียบเทียบการประเมินความสามารถในการพูดระหว่างผู้เรียนและผู้วิจัย

ภาพประกอบ 7 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการประเมินด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ทั้ง 6 ครั้ง โดยผู้เรียนและผู้วิจัย

ส่วนที่ 3 ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินตนเองของผู้เรียนและประเมินโดยผู้วิจัยด้านการจัดละครภาษาอังกฤษนำเสนอในตาราง 6 ดังต่อไปนี้

ตาราง 6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร ประเมินโดยผู้เรียนและผู้วิจัย

หัวข้อ	ผู้เรียน		ผู้วิจัย	
	ค่าเฉลี่ย	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	แปลผล
1.ความคล่องแคล่วในการพูด	3.23	ดีมาก	3.49	ดีมาก
2.พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้	2.61	ดี	3.26	ดีมาก
3.โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม	2.50	ดี	3.48	ดีมาก
4.พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้	3.29	ดีมาก	3.32	ดีมาก
5.มีความมั่นใจในการพูด	3.56	ดีมาก	3.60	ดีมาก
6.แสดงสีหน้ากิริยาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย	3.10	ดี	3.69	ดีมาก
7.ออกเสียงชัดเจน	3.05	ดี	3.16	ดี
8.ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม	3.58	ดีมาก	3.69	ดีมาก
9.ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร	2.89	ดี	3.52	ดีมาก
10.ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม	3.60	ดีมาก	3.72	ดีมาก
11.การแสดงความคิดเห็น	3.07	ดี	3.50	ดีมาก
12.กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม	3.68	ดีมาก	3.75	ดีมาก
13.การแก้ปัญหาในกลุ่ม	3.65	ดีมาก	3.79	ดีมาก
14.การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร	3.75	ดีมาก	3.82	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	3.25	ดีมาก	3.56	ดีมาก

จากตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดจากการแสดงละครซึ่งประเมินโดยผู้เรียนและผู้วิจัยอยู่ในระดับดีมากเช่นเดียวกันและเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้เรียนประเมินตนเองด้านความคล่องแคล่วในการพูด พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ มีความมั่นใจในการพูด ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม การแก้ปัญหาในกลุ่ม การร่วมแสดงกิจกรรมการละครอยู่ในระดับดีมาก ส่วนด้านอื่นๆอยู่ในระดับดี สำหรับผู้วิจัยประเมินเกือบทุกรายการอยู่ในระดับดีมาก ยกเว้นหัวข้อการออกเสียงชัดเจนอยู่ในระดับดี

ส่วนที่ 4 บันทึกการเรียนรู้และแสดงความเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

จากบันทึกการเรียนรู้และแสดงความเห็นของผู้เรียนตลอดโครงการ

ระยะที่ 1 (สัปดาห์ที่หนึ่งและสัปดาห์ที่สอง) ผู้เรียนทุกคนประหลาดใจที่เพื่อนๆ มีชื่อใหม่ และได้รับบทเป็นคนแนะนำชื่อใหม่ของเพื่อนที่มีบทบาทต่างกัน มีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียง พยัญชนะและสระโดยเฉพาะการลงเสียงท้ายคำ แก้ปัญหาโดยถามคุณครู ยังไม่กล้าแสดงออกมากนัก ยังไม่มีความชินกับการแสดงท่าทาง ไม่ชินกับการสบตาคู่สนทนา ประสบปัญหาเรื่องการสื่อสารโดยใช้สีหน้า ท่าทาง แก้ปัญหาโดยบังคับตัวเองให้กล้าและพยายามฝึกท่าทางนั้นกับเพื่อน เมื่อจำคำศัพท์ไม่ได้ แก้ปัญหาโดยถามเพื่อถามครูและเปิดพจนานุกรม

ระยะที่ 2 (สัปดาห์ที่สามและสัปดาห์ที่สี่) ผู้เรียน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 66.6 ประหลาดใจที่พูดเป็นประโยคในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ออกเสียงชัดเจน กล้าพูดกับเพื่อน กับคุณครูและกล้าแสดงออกมากขึ้น แสดงสีหน้าและท่าทางประกอบขณะที่พูด สนุกกับบทบาทที่ได้รับ รู้สึกตื่นเต้นกับบทบาทที่ได้รับขณะทำกิจกรรม บางครั้งก็อาย จำประโยคไม่ได้ แก้ปัญหาโดยถามคุณครู ถามเพื่อน ทบทวนเรื่องที่คุณครูสอน ได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับเพื่อน ชอบที่สื่อสารโดยมีสถานการณ์ประกอบทุกครั้ง เพื่อนๆ กล้าแสดงความคิดเห็น

ระยะที่ 3 (สัปดาห์ที่ห้าและสัปดาห์ที่หก) ผู้เรียน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 ประหลาดใจที่เพื่อนๆ ในห้องเขียนบทละครเองได้มี ทำงานกลุ่มได้สำเร็จตามเวลาที่คุณครูกำหนด เตรียมงานแสดงละครเอง แบ่งหน้าที่กันในกลุ่ม ร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทละครและการเลือกบท หลังจากนั้นจึงช่วยเขียนบทละครสั้น ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเขียนบท ช่วยกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น คุณพ่อคุณแม่ก็มีส่วนร่วมในการซ้อมบทละครด้วย ท่านสนับสนุนอุปกรณ์ประกอบฉาก เมื่อมีปัญหาถามคุณครู คุณครูจะให้คำแนะนำเมื่อกลุ่มต้องการความช่วยเหลือ เช่น เรื่องการออกเสียง ตรวจทานประโยคสนทนา การแสดงท่าทาง อารมณ์ คุณครูพยายามให้เรานึกถึงอารมณ์ของตัวละครแล้วก็พูดออกมา ความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นโดยฝึกพูดประโยคบ่อยๆ กับเพื่อนและคุณครู ผู้เรียน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 33 ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องกับเพื่อนในกลุ่ม

ระยะสุดท้าย (สัปดาห์ที่เจ็ดและสัปดาห์ที่แปด) ผู้เรียน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 ประหลาดใจที่พูดภาษาอังกฤษดีขึ้นและออกเสียงถูก เพื่อนๆ ในกลุ่มมีความมั่นใจมากขึ้นเพราะได้ฝึกซ้อมกับเวทีจำลอง มีเวลาซ้อมมากขึ้นเพราะได้รับความร่วมมือจากครูประจำวิชาอื่นๆ เพื่อนๆ ตื่นเต้นมาก ต่างกระตือรือร้นร่วมมือกันทำงานอย่างสนุกสนาน เสียสละและรวมใจกันซ้อมบทและแสดงท่าทางบนเวทีทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ประสบปัญหาเรื่องจำบทได้ช้า มีความกังวลและเกรงว่าจะแสดงผิดพลาดเมื่ออยู่บนเวทีเพราะเป็นการแสดงละครภาษาอังกฤษครั้งแรกในชีวิต แก้ปัญหาคือซ้อมมากขึ้น วันที่คุณครูพาไปห้องบันทึกเสียงรู้สึกประหลาดใจที่เพื่อนๆ อัดเสียงแค่ 2 รอบแล้วก็ผ่านเลย

คุณครูบอกว่าเพราะความเสียสละและความสามัคคีของกลุ่มละครจึงสำเร็จ ทุกคนพึงพอใจต่อความสำเร็จมาก ความสามารถด้านการพูดของกลุ่มเพิ่มขึ้นโดยการฟัง ฝึกพูดบ่อยๆ และนึกถึงประโยคตามบทบาทและตามสถานการณ์ที่ได้ฝึกพูด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร สามารถสรุป อภิปรายผล และเสนอแนะได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร ภาคเรียนที่ 2/2546 จำนวน 12 คน ที่สมัครเข้าร่วมโครงการงานวิจัยโดยได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลา 25 คาบ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โดยใช้เวลานอกตารางเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการละคร จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลอง
3. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ระหว่างการทดลอง
4. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร
5. แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีการดำเนินการดังนี้

1. ทำการทดสอบผู้เรียนก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนการทดลอง
2. ดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 6 แผนๆละ 3 คาบๆ ละ 50 นาที และประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนทุกครั้งที่ยบบทเรียน
3. ระหว่างการทดลอง ให้ผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้ของตนเองทุกครั้งและทำการประเมินตนเองหลังจากจบแต่ละเนื้อหา
4. ทำการทดสอบผู้เรียนหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการทดลอง
5. ตรวจสอบและให้คะแนนการทำแบบทดสอบ นำคะแนนและผลที่ได้จากการประเมินและแบบบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ
6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างการทดลองด้วยการนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมทั้งหมดมาวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test for dependent samples ด้วยการโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป
2. นำเสนอข้อมูลจากแบบประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างทดลองมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถ 5 ระดับ และนำเสนอในรูปตารางและความเรียง

การแปลค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้ (Valette. 1977:157-160 และ อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538:130-135)

ค่าเฉลี่ย 3.20-4.00 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 2.40-3.19 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับดี

ค่าเฉลี่ย 1.60-2.39 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ย 0.80-1.59 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับผ่าน

ค่าเฉลี่ย 0.00-0.79 หมายความว่า ความสามารถในการพูดอยู่ที่ระดับต้องปรับปรุง

3. นำเสนอข้อมูลจากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละครภาษาอังกฤษมาหาค่าเฉลี่ยแล้วแปรค่าเฉลี่ยเป็นระดับความสามารถ 5 ระดับและนำเสนอในรูปของตารางและความเรียง

4. ศึกษาข้อมูลจากแบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของผู้เรียน นำข้อมูลมาวิเคราะห์เบื้องต้น ตรวจสอบข้อมูลว่ามีข้อมูลตอนใดบ้างดูแล้วไม่เข้าใจหลังจากนั้นจึงตรวจสอบกับผู้บันทึกและนำเสนอในรูปความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธร โดยใช้กิจกรรมการละครสามารถสรุปผลได้ว่าการจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนโรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม จังหวัดยโสธรสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาการใช้กิจกรรมการละครเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่า นักเรียนมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้การพูด โดยใช้กิจกรรมการละคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะ กิจกรรมที่หลากหลายเน้นการสื่อสารด้านการพูด โดยกำหนดรูปแบบของกิจกรรมการละครดังนี้ 1.) กิจกรรมเตรียมความพร้อม 2.) กิจกรรมบทบาทสมมติ 3.) กิจกรรมโต้ตอบ 4.) กิจกรรมจำลองสถานการณ์ 5.) กิจกรรมเกมการละคร 6.) กิจกรรมการแสดงละคร กิจกรรมดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนและกระตุ้นให้ใช้ภาษามากขึ้นกว่าชั้นเรียนปกติ ผู้เรียนใช้ภาษาได้ดีมีความหมายตามบทบาทและสถานการณ์ที่ตนได้รับ โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก สอดคล้องกับแนวคิดของ ไบรอน ไบรอน (Byron. 1986 : 116-117) และ เวสเซลส์ (Wessels. 1987 : 8) ที่ว่ากิจกรรมการละครเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาภาษา เป็นกลวิธี (technique) ที่สามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะทางภาษาได้ บทบาทของกิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพูด เน้นความสำคัญที่บทบาทของผู้เรียนในฐานะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติเอง (Active Participant) โดยมีองค์ประกอบในการพัฒนาการเรียนรู้คือ สถานการณ์ ปัญหา วิธีแก้ปัญหา ประสบการณ์ อารมณ์ และการลงมือปฏิบัติ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ นิตยา ประพุดกิจ (2526) ที่พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยการฝึกปฏิบัติ จากแบบประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารระหว่างการทดลองและแบบ

บันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า กิจกรรมการละครทำให้ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนหลังการทดลองอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยที่ 2.62 (ตาราง 5 หน้า 38)

2. การจัดการเรียนรู้ด้านการพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ เพราะผู้เรียนได้ฝึกพูดเพื่อสื่อความหมายจากการจำลองสถานการณ์จริง จนเกิดความเคยชินทั้งทางด้านภาษาและท่าทาง สำหรับการนำเสนอคำศัพท์และหน้าที่ทางภาษาผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายได้ง่ายจากสถานการณ์และบทบาท ผู้เรียนมีจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย ใช้ภาษาได้คล่องขึ้น พูดสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ ใช้สีหน้า ท่าทางประกอบ การสื่อสาร สอดคล้องกับคำกล่าวของ มาเลและดัฟ (Malay; & Duff. 1994 : 6-7) ที่ว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนทราบถึงความหมายและความเหมาะสมของการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆจะเห็นได้จากการใช้กิจกรรมการละครในการวิจัยครั้งนี้ ระดับการประเมินการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์อยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยที่ 2.64 (ตาราง 5 หน้า 38)

3 การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม ผู้เรียนคอยช่วยเหลือและร่วมมือกันฝึกพูดในกิจกรรมเตรียมความพร้อมและเกมการแสดง สอดคล้องกับแนวความคิดของ เวสเซล (Wessels. 1987 : 28) ที่ว่า จุดประสงค์ของกิจกรรมคือ เพื่อก่อให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รู้จักการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ร่วมมือกันในชั้นเรียนภาษา สอนให้รู้จักคิด จากบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนและจากแบบประเมินการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนพบว่าระดับการพัฒนาด้านความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่มและการร่วมแสดงละครของผู้เรียนอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยที่ 3.00 และ 2.71 ตามลำดับ (ตาราง 5 หน้า 38)

4 การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการใช้จินตนาการ เพราะผู้เรียนต้องสมมติว่าเหตุการณ์ต่างๆในห้องเรียนเกิดขึ้นจริงและต้องปฏิบัติให้สมจริง ผู้เรียนต้องใช้จินตนาการและสร้างอารมณ์ทุกครั้งที่ต้องทำกิจกรรมการละคร ผู้เรียนรู้สึกถึงบรรยากาศในเหตุการณ์นั้นๆ บางครั้งผู้เรียนต้องจำลองเหตุการณ์ขึ้นเอง จินตนาการถึงสถานที่ การสมมติบทบาทและสถานการณ์ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทาย มีความกระตือรือร้นในการแสดงบทบาทของตน ใช้ท่าทางประกอบ การแสดงกิริยามารยาทในการสนทนา นอกจากนี้ ผู้เรียนยังมีการพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างฉากประกอบละครอีกด้วย ตรงกับคำกล่าวของ มาเลและดัฟ (Maley; & Duff. 1994 : 6-14) ที่ว่า กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนพัฒนาและก้าวเข้าสู่โลกของจินตนาการได้ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ริเดล (Ridel. 1975 : 3551-A) ได้วิจัยเรื่อง An Investigation of the Effects of Creative Dramatics on Ninth Grade Students ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมการละครมีผลต่อการพัฒนาด้านการสื่อสารและด้านจินตนาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การใช้กิจกรรมการละครในการวิจัยครั้งนี้พบว่า

ผู้เรียนใช้จินตนาการในการร่วมกิจกรรมทุกครั้ง (จากบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียน หน้า 41)

5 การจัดการเรียนรู้การพูดโดยใช้กิจกรรมการละครทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา มีความกล้าแสดงออกและแสดงความคิดเห็น เพราะผู้เรียนฝึกภาษาขณะที่ทำกิจกรรมจนเกิดความเคยชิน นอกจากนี้การที่ผู้เรียนร่วมทำกิจกรรมเตรียมความพร้อมยังมีส่วนช่วยให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เกมการละครที่เสริมสร้างความมั่นใจและความสามัคคี สร้างบรรยากาศแห่งมิตรภาพในห้องเรียน มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายผู้เรียนมีความกล้าและความมั่นใจขณะทำกิจกรรมฝึกถาม-ตอบเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้ พร้อมกับชี้ให้เห็นถึงข้อดีและข้อที่ควรปรับปรุง ระดับความมั่นใจของผู้เรียนอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยที่ 2.77 (ตาราง 5 หน้า 38) และจากบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า ผู้เรียนมีความมั่นใจขึ้นมากที่จะสื่อสารกับเพื่อนๆ และคุณครู สอดคล้องกับโครงการสอนภาษาโดยใช้หลักการละครของสถาบันภาษาโดย เวสเซิล (Wessels. 1987 : 110-114) แห่งมหาวิทยาลัยเอดินบะระ สหราชอาณาจักรและการใช้กิจกรรมการละครในชั้นเรียนโดย ซิงห์ (Singh. 2000 : 72-75) แห่งมหาวิทยาลัยบอนด์ ควีนสแลนด์ ประเทศ ออสเตรเลีย ที่ว่า กิจกรรมการละครช่วยสร้างความมั่นใจที่จะสร้างศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนมีความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ มีความปรารถนาที่จะแสดงท่าทางและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

6 ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

6.1.1 การนำกิจกรรมการละครไปใช้ในห้องเรียน ผู้สอนควรศึกษาวิธีจัดกิจกรรมการละครในชั้นเรียนก่อนที่จะนำไปใช้ โดยผู้สอนไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานด้านการละครมาก่อน ผู้วิจัยจึงใคร่เสนอให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะการพูดนำกิจกรรมชนิดนี้ไปทดลองใช้ในห้องเรียนของตน

6.1.2 จากการวิจัยพบว่าผู้เรียนประสบปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระในการออกเสียง ดังนั้นก่อนเริ่มเนื้อหาควรเตรียมผู้เรียนเรื่องการออกอักขระในภาษาอังกฤษเพื่อความถูกต้องในการออกเสียงและประสิทธิผลในการสื่อสาร

6.1.3 แต่ละโรงเรียนควรสนับสนุนให้มีการแสดงละครสั้นภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นตัวอย่างให้นักเรียน ทำให้มีการตื่นตัวที่จะทำกิจกรรมร่วมกัน ในบทบาทและความสามารถที่หลากหลาย นอกจากนี้ ชุมชนยังสามารถมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมดังกล่าว

6.1.4 จัดกิจกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมการสื่อสารเป็นประจำเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร

6.1.5 ควรติดตามผล สังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในภาคเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: ทบวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียน เอกสารประกอบ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: ทบวง
- ทศนา แคมมณี. (2543). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2526). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาฝึกหัดครูวิชาเอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครกับการฝึกอุปประโยค*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บัญชา, แสนทวี, ดร. (2545). *การวิจัยในชั้นเรียนจากทฤษฎีสู่ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- เบลเรนก้า, เจมส์ ; แชนแมน, คาโลร่าย ; และสวาทซ์, อลิซาเบธ. (2544). *108 วิธีวัดและประเมินพหุปัญญา*. แปลโดย เฉลียวศรี พิบูลชล. กรุงเทพฯ: เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชนา.
- ประคอง, กรรณสูตร. (2528). *สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ฟิลลิปส์, ชาร์ห์. (2545). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก*. แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด.
- สุมิตร เทพวงษ์. (2541). *นาฏศิลป์สำหรับครูประถม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- (2539). *การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- Bruce, Robins. (1988). *Creative Dramatics in the Language Arts Classroom*. (Online)Available: http://www.indiana.edu/eric_rec/digests. Retrieved November 29,2002.
- Byron, Ken. (1986). *Drama in the English Classroom*. New York: Methuen Co.Ltd.
- Dougill, John. (1987). *Drama Activities for Language Learning*. London: Macmillan.
- Heinig, Ruth Beal (1981). *Creative Drama for the Classroom Teacher*. Englewood Cliff, NJ: Prentice Hall Inc.
- Holden, Susan. (1981). *Drama in Language Teaching*. London: Longman Group.

- Krashen, Stephen. (1982). Practice in Second Language Acquisition. *In the English Teacher*. Lim;& Lynne. p .81. Malaysia: Melita.
- Linsay, P. (1974). The Use of Drama in TEFL; *In English Language Teaching Journal*. pp. 55-59. n.p.
- Maley, Alan; & Duff, Alan. (1994). *Drama Techniques in Language Learning*. 2nd ed. Great Britain: Cambridge.
- McGregor Lynn. (1976). *Development in Drama Teaching*. London: Open Book Publishing.
- McIntyre, Daniel J. (1998). *English through Drama: A Visual/Physical Approach*. (online) Available:<http://www.jalt-publication.org/tlt/files/98/dec/whitear.html>. Retrieved November 29, 2002.
- Oller, John W. (1979). *Language test at school: Pragmatic approach*. London: Longman.
- Ridel, S.J. (1975). *An investigation of the effects of Creative Dramas on Ninth Grade Students*. Unpublished PHD. thesis, The Florida State University. (online) Available:<http://www.scre.ac.uk/resreport/pdf/066.pdf>. Retrieved December 09, 2002.
- Singh, Gill. (2000). *Using Drama in the English Classroom*. In *The English Teacher*. Lim;& Lynne. pp. 72-75. Malaysia: Melita.
- Valette, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Via, Richard. (1994). *The magic "If" of theatre: enhancing language learning through drama*. In *Interactive Language Teaching*. Rivers Wilga M. pp. 110-123. Seventh Printing. Great Britain: Cambridge.
- Wessels, Charlyn. (1987). *Drama*. Hong Kong: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงเนื้อหาทางภาษา ระยะเวลา 9 สัปดาห์

สัปดาห์ที่/ คาบที่	เนื้อหาทางภาษา	หน้าที่ของภาษา	ประเภทกิจกรรมการละคร	จำนวน คาบ
1/1	Good morning ,Good afternoon, Good evening Hello, my name is Hello I'm I'm years old. I study at Santifham school.	พูดทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่น	-กิจกรรมเตรียมความพร้อม -เกมการละคร -บทบาทสมมติ	1
1/2	This is Nice to see you.	พูดทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่น	-เกมการละคร -บทบาทสมมติ	1
1/3	Hello, my name is Hello I'm I'm years old. I study at Santifham school. There arepeople in my family. This is Nice to see you.	พูดทักทาย แนะนำตนเอง และผู้อื่น	-สถานการณ์จำลองงาน เลี้ยง	1
2/1	Hello, my name is There arepeople in my family. This is my	ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและ ครอบครัว	-กิจกรรมเตรียมความพร้อม -เกมการละคร -สถานการณ์จำลอง	1
2/2	Who is she/he? Who is that man/woman? He / She is a	ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้อื่น	-เกมการละคร -การไปบทบาท -บทบาทสมมติ	1
2/3	This is He / She is a/an	ให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้อื่น	-การไปบทบาท -บทบาทสมมติ	1
3/1	I like I like to	พูดระบุความชอบ	-กิจกรรมเตรียมความพร้อม -การไปบทบาท -บทบาทสมมติ	1
3/2	I don't like I don't like to	พูดระบุความไม่ชอบ	-เกมการละคร -การไปบทบาท -บทบาทสมมติ	1
3/3	This is She likes She doesn't like	ระบุความชอบ ไม่ชอบของ ผู้อื่นได้	-การไปบทบาท -บทบาทสมมติ	1

ลำดับที่/คาบที่	เนื้อหาทางภาษา	หน้าที่ของภาษา	ประเภทกิจกรรมการ ละคร	จำนวน คาบ
4/1	Give meplease. Here you are. Thank you.	พูดขอร้องและขอบคุณ	-กิจกรรมเตรียมความพร้อม -สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
4/2	Give meplease. Here you are. Thank you. You're welcome.	พูดขอร้องและขอบคุณ	-สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
4/3	Excuse me! Move please. Silent please. Spellplease.	ขัดจังหวะเพื่อขอร้องและขอบคุณ	-สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
5/1	Can I help you? Oh! Thank you/ Thanks.	พูดเสนอความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่างๆ	-กิจกรรมเตรียมความพร้อม -สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
5/2	Can I help you? Yes. Where is?	พูดเสนอความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่างๆ	-สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
5/3	Can I help you? Yes. I'd like, please.	พูดเสนอความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่างๆ	-สถานการณ์จำลอง -บทบาทสมมติ	1
6/1-6/6	บทละคร (ภาคผนวก ก.)	แสดงละครภาษา	-บทละคร -การอ่านบทละคร -บทบาทสมมติ -สถานการณ์จำลอง	6

An example of lesson Plans

Lesson 1 Introduce oneself and others

Topic Tell me your name!

Aim & Description of stage	Time		What the learners do	Notes(E.G. language focus/learner's problems anticipate/procedures you will use/blackboard display/language recycling)
	plan	actual		
Ss. can introduce themselves and remember their friends' new name	50			Language focus My name's, and what about you?
Ice breaker: learning each other's name	10		Listen and talk	Step 1 : Warm-up Warm-up game 1. Teacher greets the class. T: Hello! My name's Wi. 2. T. introduces a warm-up activity and gives instructions as follows : Sit in a circle The first person starts off by introducing himself or herself. For example, my name's X. Turning to the left, he or she asks the next person, "And what about you?" That person responds and passes the question on, until it comes back to the first speaker. Time given 5 minutes. 3. T. demonstrates how to do the warm-up activity. 4. T. asks Ss to move the chairs into horseshoe arrangement.
			Play game	
			Move the chairs	

Aim & Description of stage	Time		What the learners do	Notes(E.G. language focus/learner's problems anticipate/procedures you will use/blackboard display/language recycling)
	Plan	actual		
	5		Listen and talk and move around the room. Use their imagination, think of new names and work in a group	Step 2 : Explanations of the main activity 1.T. explains the main activity (5 minutes) T. tells the class how to do the activity. 1.1 T. asks Ss to think of their own new names. They have to remember and use their new names in this class. 1.2 T. shows the class pictures of different events and places. (party, tourist places, a park etc) T. asks Ss to imagine the classroom as a New year party ,a beautiful beach full of people from different countries or any situation that no one knows each other. 1.3 Divide the class into 2 groups. Each group chooses one situation and make a new friend by introducing each other. 2. T. tells Ss the rules. 2.1 Every one in the group must introduce himself or herself. 2.2 If Ss want to give more information to fit in their situations, they can ask the teacher. 2.3 Ss. must remember their friends' new names; therefore all names will be used throughout the project.

Aim & Description of stage	Time	What the learners do	Notes(E.G. language focus/learner's problems anticipate/procedures you will use/blackboard display/language recycling)
	Plan	actual	
	20	Give the idea about the activity, listen to their friends and write the learning logs.	2.4 Time given 20 minutes Step 3 : Main Activity Start the activity
	10		Step 4 : Feedback 1. T. asks one or two students from each group to tell the class about their feelings. Then T. encourages the class to tell ideas about the activity, feelings, problems and problem solving. 2. T. introduces the class about learning logs and explains how to do them. 3. T. gives the logs to Ss and let them record what they have learned. Seating arrangement : The horseshoes

ที่มา : ขั้นตอนการสอนชั้นเรียนภาษาโดยใช้กิจกรรมการละคร Wessels. (1987). p.75

ภาคผนวก ข.

- แบบทดสอบความสามารถของผู้เรียนด้านการพูดก่อนและหลังการทดลอง
- เกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดก่อนและหลังการทดลอง
- คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้
- แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนระหว่างการทดลอง
- แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนในการแสดงละคร
- แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

**แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ก่อนและหลังการทดลอง**

ใช้ทดสอบก่อน/หลังการทดลอง

แบบทดสอบมี 3 ชุดซึ่งสอดคล้องกับหัวข้อที่ผู้วิจัยต้องการสอนดังนี้

ชุดที่ 1 การพูดสื่อสารโดยแสดงท่าทาง 3 ข้อ

ข้อที่ 1 ภาพสิ่งของ เครื่องใช้ อาหาร เครื่องดื่มหลากชนิด ผู้รับการทดสอบระบุความชอบหรือไม่ชอบของตนจากภาพประกอบ

ข้อที่ 2 ผู้ทดสอบสร้างเหตุการณ์เพื่อให้ผู้รับการทดสอบพูดขอร้องและขอบคุณตามบทบาทและสถานการณ์ที่ผู้ทดสอบสร้างขึ้น

ข้อที่ 3 ผู้ทดสอบแสดงกริยาประกอบเพื่อให้ผู้รับการทดสอบพูดเสนอความช่วยเหลือในบทบาทและท่าทางที่ผู้ทดสอบแสดงประกอบ

ชุดที่ 2 บรรยายภาพ ในหัวข้อที่เกี่ยวกับครอบครัว 1 ข้อ

ชุดที่ 3 การสนทนาเป็นคู่ในหัวข้อ การแนะนำตนเองกับเพื่อนใหม่ 1 ข้อ

แบบทดสอบชุดที่ 1

ข้อที่ 1 ภาพอาหาร เครื่องดื่มหลากชนิด ผู้รับการทดสอบพูดหรือแสดงท่าทางระบุความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบอาหาร เครื่องดื่ม จากภาพประกอบ ระบุความชอบ 5 ชนิด ความไม่ชอบ 5 ชนิด จากภาพประกอบ

เวลาที่กำหนด คนละ 5 นาที

ข้อที่ 2 ผู้ทดสอบสร้างเหตุการณ์เพื่อให้ผู้รับการทดสอบพูดขอร้องและขอบคุณตามบทบาทและสถานการณ์ที่ผู้ทดสอบสร้างขึ้น

บทบาทที่ 1 (ผู้ทดสอบเลือกเพียง 1 บทบาท)

ผู้ทดสอบสมมติบทบาทเป็นคนขายของในร้านค้าของโรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม ผู้รับการทดสอบสมมติบทบาทเป็นผู้ซื้อของในร้าน

บทบาทที่ 2

ผู้ทดสอบสมมติบทบาทเป็นคนแจกของขวัญ มีของมากมายให้เลือกบนโต๊ะ ผู้รับการทดสอบต้องการของขวัญ 1 ชิ้น พูดขอของขวัญ

เวลาที่กำหนด คนละ 5 นาที

หมายเหตุ (ผู้ทดสอบเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ที่ต้องแสดงประกอบในแต่ละบทบาท)

ข้อที่ 3 ผู้ทดสอบแสดงกริยาประกอบเพื่อให้ผู้รับการทดสอบพูดเสนอความช่วยเหลือในบทบาทและท่าทางที่ผู้ทดสอบแสดงประกอบ

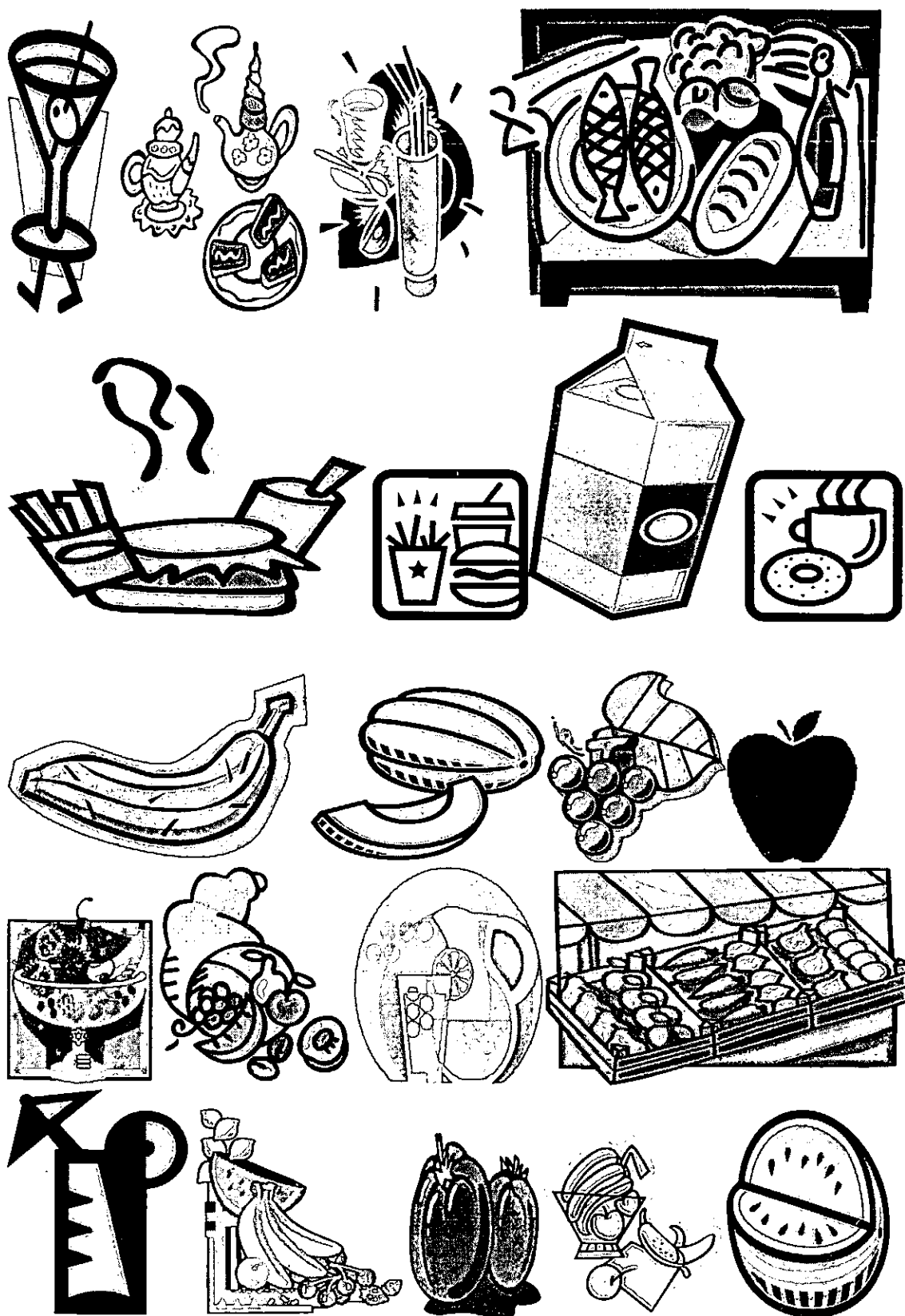
-บทบาทที่กำหนด

ผู้ทดสอบกำลังถือของหนัก

เวลาที่กำหนด คนละ 1 นาที

การให้คะแนน

ข้อที่ 1-3 ใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดก่อนและหลังการทดลอง

ภาพ 1 ประกอบแบบทดสอบชุดที่ 1 ข้อ 1

ภาพ 1 ประกอบแบบทดสอบชุดที่ 2

บัตรบทบาท

นักเรียน A

คำสั่ง ใช้ชื่อตามที่กำหนดให้ ถ้าเป็นชายจะใช้ชื่อว่า Tom ถ้าเป็นหญิงจะใช้ชื่อว่า Jan

บทบาทนักเรียน A

ฉันเป็นนักเรียนใหม่ และวันนี้ก็เป็นวันเปิดเทอมวันแรกของฉัน ฉันไม่รู้จักชื่อของเพื่อนๆเลย อยาก
รู้จักพวกเขามาก ฉันเห็นนักเรียนคนหนึ่งกำลังเดินตรงมาที่ฉัน.....

บัตรบทบาท

นักเรียน B

คำสั่ง ใช้ชื่อตามที่กำหนดให้ ถ้าเป็นชายจะใช้ชื่อว่า James ถ้าเป็นหญิงจะใช้ชื่อว่า Tata

บทบาทนักเรียน B

วันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรก ฉันเป็นนักเรียนใหม่ของโรงเรียนนี้ ฉันรู้สึกตื่นเต้นกับห้องเรียนที่สวยงาม
และเพื่อนใหม่ ฉันไม่รู้จักชื่อเพื่อนๆเลย ฉันต้องถามชื่อพวกเขาทีละคน เริ่มที่คนนี้เลยดีกว่า

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ก่อนและหลังการทดลอง

ระดับ 4 หมายถึง	ดีมาก
ระดับ 3 หมายถึง	ดี
ระดับ 2 หมายถึง	พอใช้
ระดับ 1 หมายถึง	ผ่าน
ระดับ 0 หมายถึง	ต้องปรับปรุง

ระดับ	เกณฑ์ประเมิน
4	ผู้เรียนพูดได้อย่างราบรื่นและเป็นธรรมชาติ ผู้ฟังเข้าใจคำพูดที่ผู้เรียนพูดทั้งหมด นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด ออกเสียงและลงน้ำหนักเสียงถูกต้องชัดเจนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทางเพื่อการแสดงออกอย่างเหมาะสม
3	ผู้เรียนมีความลื่นไหลในการพูดบางครั้งบางคราว ตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยคใหม่และต้องคิดเรียงคำ ผู้ฟังเข้าใจคำที่ผู้เรียนพูดเป็นส่วนใหญ่ นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก มีคำพูดที่ถูกต้องมากเป็นส่วนใหญ่ ออกเสียงถูกต้องและลงน้ำหนักเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ พยายามสื่อสารโดยใช้สีหน้าและท่าทางประกอบบ้างในบางครั้ง
2	มีความลื่นไหลและพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์ ผู้ฟังเข้าใจบางกลุ่มคำ วลี และประโยคเดี่ยวที่สั้นๆ ผู้เรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร มีคำพูดที่ถูกต้องแต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้าง ออกเสียงผิดบ้าง สื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจ ผู้เรียนพยายามสื่อสารแต่ไม่รู้จักรูปร่างหน้าหรือท่าทาง
1	พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ผู้ฟังเข้าใจเล็กน้อยเฉพาะที่เป็นส่วนย่อยหรือคำเดี่ยวๆ นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก พูดถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก ออกเสียงผิดบ่อย ลงเสียงหนักผิดที่ ต้องพูดซ้ำๆจึงจะเข้าใจ ไม่พยายามที่จะสื่อสาร
0	ผู้เรียนพูดตะกุกตะกักไม่ติดต่อกันจนไม่สามารถพูดสนทนาได้หรือพูดโต้ตอบไม่ได้เลย ผู้ฟังไม่เข้าใจสิ่งที่พูด ผู้เรียนมิได้นำข้อมูลที่เกี่ยวข้องมาพูด คำพูดที่ผู้เรียนพูดไม่ถูกต้องเลย ออกเสียงผิดมาก ไม่สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ หยุดเงียบเป็นเวลานาน ไม่พยายามสื่อสารหรือพูดให้จบ

ที่มา: ดัดแปลงจาก Valette. (1977). pp.157-160 และ อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). pp.130-135

ตาราง 8 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 ของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

นักเรียนคนที่	ก่อนจัดการเรียนรู้	หลังการจัดการเรียนรู้	D.	D ²
1	56	86	-31	930
2	42	78	-37	1332
3	49	83	-34	1122
4	34	70	-36	1260
5	46	82	-36	1296
6	57	87	-30	870
7	51	86	-36	1260
8	49	82	-33	1089
9	43	78	-35	1225
10	48	77	-29	841
11	46	79	-33	1056
12	48	82	-36	1296
ΣD = 403		ΣD^2 = 13579		

✓
แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ระหว่างการทดลอง

ชื่อผู้รับการประเมิน.....

เรื่อง.....

วันที่.....

ผู้ประเมิน ☐ ผู้เรียน ☐ ผู้วิจัย

ลำดับ ที่	หัวข้อ	ระดับ					ระดับ คะแนน
		ดีมาก/ ทุกครั้ง	ดี/ บ่อย ครั้ง	พอใช้/ บาง ครั้ง	ผ่าน/ นานๆ ครั้ง	ต้อง ปรับปรุง/ ไม่เลยสัก ครั้ง	
1	ความคล่องแคล่วในการพูด						
2	พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้						
3	ใช้โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม						
4	พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้						
5	มีความมั่นใจในการพูด						
6	แสดงสีหน้ากิริยาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย						
7	ออกเสียงชัดเจน						
8	ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม						
9	ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร						
10	ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม						
11	การแสดงความคิดเห็น						
12	กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม						
13	การแก้ปัญหาในกลุ่ม						
14	การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร เช่น บทบาทสมมติ ใช้ท่าทาง.....						
15	ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน						

ที่มา: ดัดแปลงจาก เบลเรนก้า, เจมส์ ; แชนแมน,คาโลร่าย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. (2544). pp. 113,146,163
อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). pp.130-135 และกระทรวงศึกษาธิการ. (2544). pp. 32-33

✓
แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
ในการแสดงละคร

ชื่อผู้รับการประเมิน.....

เรื่อง.....

วันที่.....

ผู้ประเมิน ☐ ผู้เรียน ☐ ผู้วิจัย

ลำดับ ที่	หัวข้อ	ระดับ					ระดับ คะแนน
		ดีมาก/ ทุกครั้ง	ดี/ บ่อย ครั้ง	พอใช้/ บางครั้ง	ผ่าน/ นานๆ ครั้ง	ต้อง ปรับปรุง/ ไม่เลยสัก ครั้ง	
1	ความคล่องแคล่วในการพูด						
2	พูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้						
3	ใช้โครงสร้างทางภาษาถูกต้องเหมาะสม						
4	พูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้						
5	มีความมั่นใจในการพูด						
6	แสดงสีหน้ากิริยาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย						
7	ออกเสียงชัดเจน						
8	ใช้คำพูดในสถานการณ์อย่างเหมาะสม						
9	ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร						
10	ความร่วมมือและความสามัคคีในกลุ่ม						
11	การแสดงความคิดเห็น						
12	กล้าแสดงออกขณะทำกิจกรรม						
13	การแก้ปัญหาในกลุ่ม						
14	การร่วมแสดงกิจกรรมการละคร เช่น บทบาทสมมติ ใช้ท่าทาง.....						

ที่มา: ดัดแปลงจาก เบลเรนก้า, เจมส์ ; แชนแมน,คาโลร่าย ; และสวาททซ์, อลิซาเบธ. (2544). pp. 113,146,163
อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). pp.130-135 และกระทรวงศึกษาธิการ. (2544). pp. 32-33

แบบบันทึกการเรียนรู้และความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้

ชื่อ.....

วันที่.....

วันนี้ฉันได้เรียน.....
.....
ฉันมีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นโดย.....
.....
วันนี้ฉันรู้สึกประหลาดใจมากที่สุดที่.....
.....
ขณะที่ทำกิจกรรมฉันประสบกับปัญหา.....
ฉันแก้ปัญหาโดย.....
.....
วันนี้ฉันใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับ.....
.....

วาดหน้าคน 2 ภาพ จากตัวอย่าง 4 ภาพข้างล่าง ลงในช่องสี่เหลี่ยมข้างล่างเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเองต่อการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมง เขียนเหตุผลสั้นๆกำกับใต้ภาพ

ด้านความรู้สึกรต่อการเรียน	ด้านความรู้ที่ได้รับ
.....	

ภาคผนวก ค

**บทละคร โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมโครงการงานวิจัย
โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม**

ฉาก1 บนถนน ผู้หญิง 2คน Clair และ Kate หลงทาง มองเห็นหญิงคนหนึ่งอ่านหนังสือพิมพ์ จึงเข้าไปถามทาง

Kate: *Excuse me! Excuse me!*

Jane: *Oh! What can I do for you?*

Clair&Kate : *Where is Milo shop?*

Jane: *It's over there.*

Clair&Kate : *Thank you.*

Clair และ Kate เดินไปตามคำบอก จนถึงร้านที่ชื่อว่า Milo มีลูกค้า 4-5 คนในร้าน

Shopkeeper: *Good morning, can I help you?*

Clair&Kate : *We want to buy dresses for a party.*

Shopkeeper: *Cheap or expensive?*

Clair&Kate : *Cheap, please.*

Shopkeeper: *It's over there.*

Clair&Kate : *Thank you.*

มีชาย2 คนเดินเข้าร้าน

Shopkeeper: *Good morning, can I help you?*

James&Rone : *We need to buy suits for a party.*

Shopkeeper: *Cheap or expensive?*

James&Rone : *Cheap, please.*

Shopkeeper: *It's over there.*

James&Rone: *Thank you.*

Clair, Kate James ,Rone เจอกันโดยบังเอิญในร้าน

Clair&Kate : *Hi! What are you doing here?*

James&Rone: *We are looking for our suits.*

Clair&Kate : *For a party?*

James&Rone: *Yes, for a party.*

Clair&Kate : *What party?*

James&Rone: *Santitham party*

Clair&Kate : *We are going there too.*

ลูกค้า 2 คน ได้ยินคำสนทนา จึงถามขึ้นว่า

Customer1: *Excuse me.*

What kind of party?

Customer2: *Yes. What kind of party?*

It's.....

Customer3: *Ammmmmmmmmmmm*

Well....It's a party for students. There are a lot of food and drinks.

Customer2: *Um.....food.....drinks Can I come?*

Customer4 *Yes, you can come with us.*

Everyone *Then let's go.*

ลูกค้าในร้านเดินออกนอกร้าน เจ้าของร้านตะโกนถามว่า

Shopkeeper: *Excuse me!*

Can I come?

Everyone: *Yes, you come with us.*

Let's go.

ขณะที่กำลังข้ามถนน หญิงคนหนึ่งตะโกนจากถนนฝั่งตรงข้ามว่า

Jane: *Waitwait.....Can I come?*

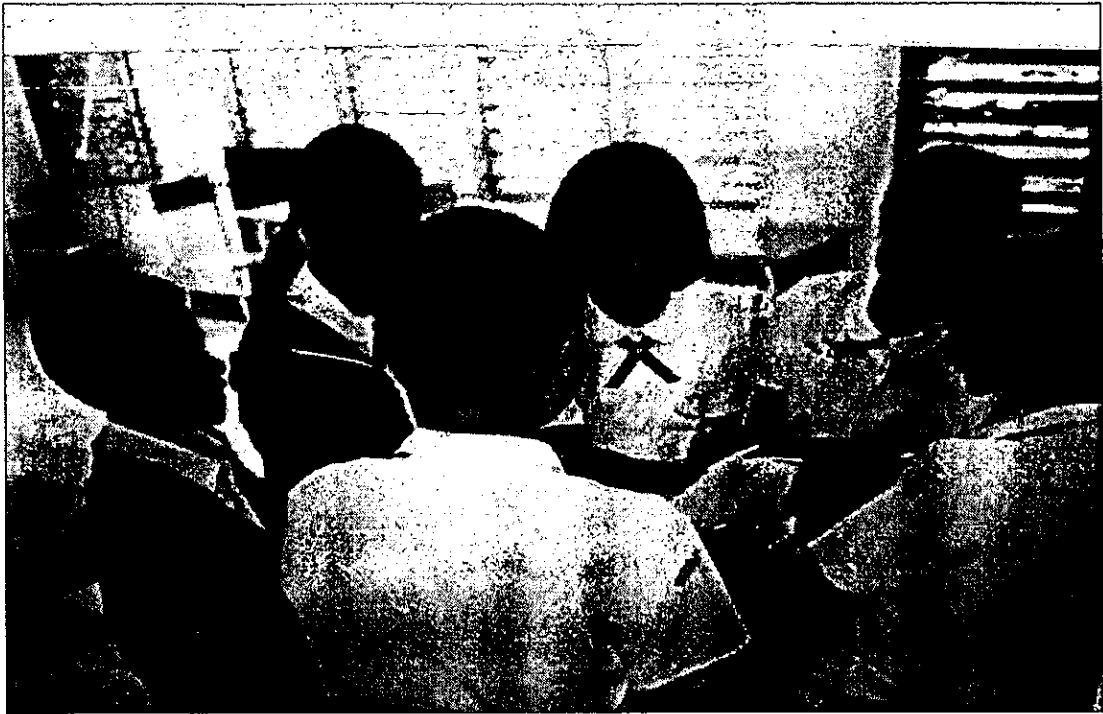
Everyone: *Yes, you can come with us.*

Everyone: *LET'S GO TO SANTITHAM ON STAGE!*

ทุกคนเดินเข้าเวที

-----จบ-----

ตัวอย่างภาพกิจกรรมการละครตลอดโครงการ

กิจกรรมกลุ่มเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มบทเรียน

กิจกรรมคู่เตรียมความพร้อมก่อนเริ่มบทเรียน

กิจกรรมบทบาทสมมติ

กิจกรรมสถานการณ์จำลอง

ผู้เรียน ปรึกษา แก้ปัญหาในกลุ่ม

ผู้เรียนช่วยคิดบทละคร กำหนดหน้าที่และบทบาทของแต่ละคน

ซ้อมการแสดงละครภาษาอังกฤษ โดยผู้เรียนเป็นผู้กำกับภายใต้คำแนะนำของผู้วิจัย

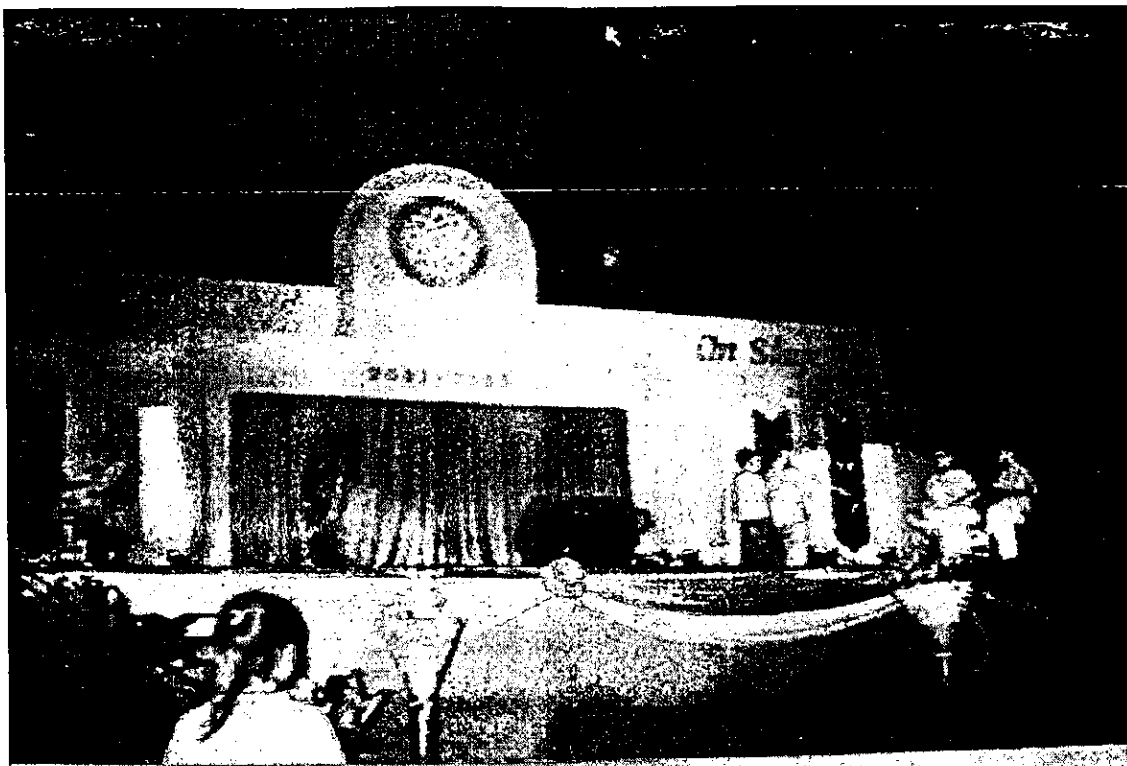
ซ้อมกับอุปกรณ์ประกอบฉากที่ผู้เรียนจัดเตรียมด้วยตนเอง

ผู้เรียนฝึกอ่านบทละครตามบทบาทที่ได้รับ

ผู้เรียนบันทึกบทละครในห้องอัดเสียง

การแสดงละครภาษาอังกฤษโดยผู้เข้าร่วมโครงการ (2 กุมภาพันธ์ 2547)

ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางวิรงรอง เทพสุริยวงศ์
วันเดือนปีเกิด	5 มกราคม 2517
สถานที่เกิด	หาดใหญ่ สงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	13 ตำบลในเมือง ถนนแจ้งสนิท อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน
หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนสันติธรรมวิทยาคม
อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ 2547	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2534	ปริญญาตรี ศิลปกรรมศาสตร์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.2533	มัธยมปลายนาฏศิลป์ไทย จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร
พ.ศ.2530	มัธยมต้นนาฏศิลป์ไทย จากวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร